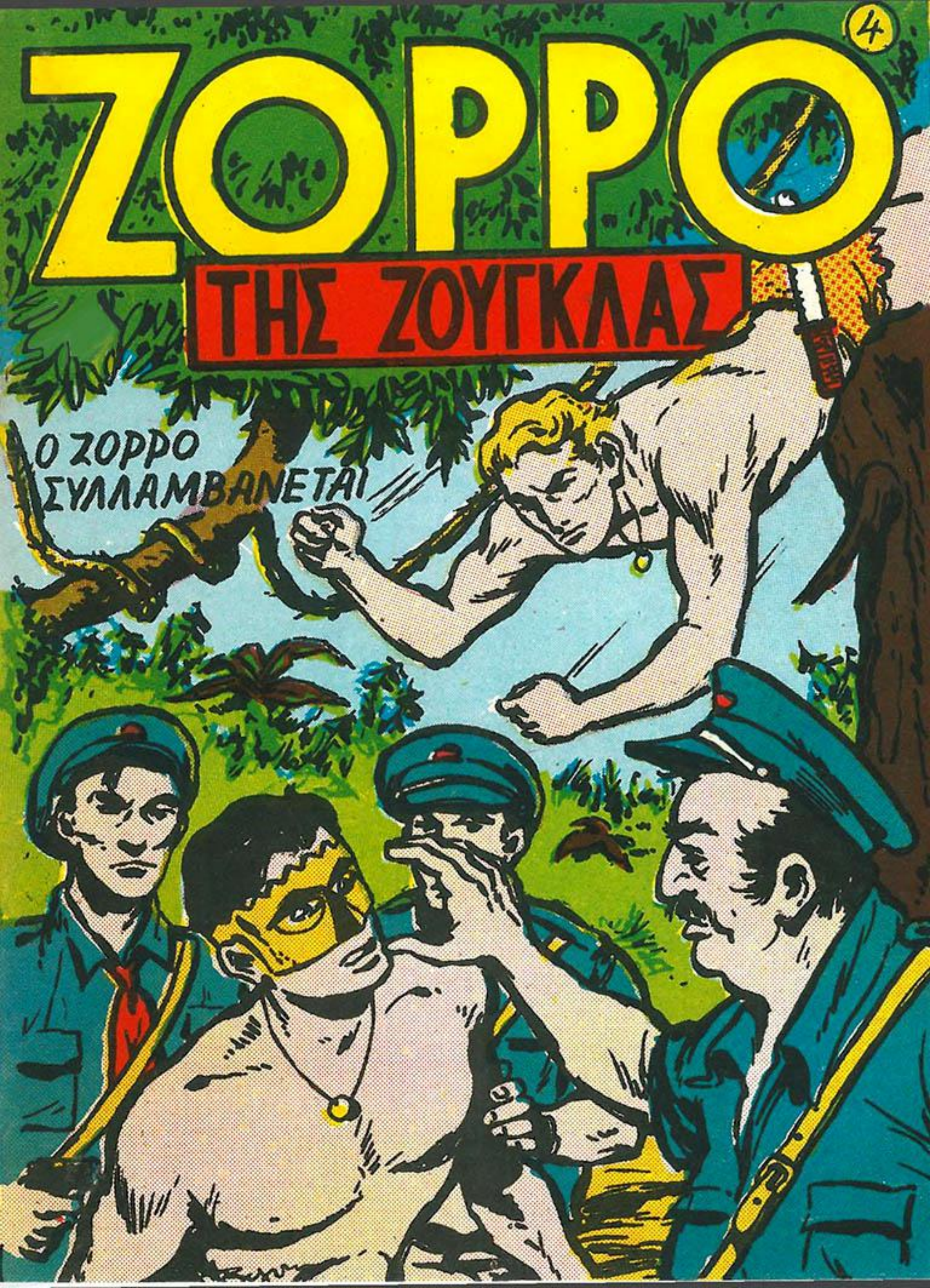

ZOPPO

ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο ΖΟΠΠΟ
ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Ο ΖΟΡΡΟ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Ο Έλ Ρέυ
τήν παθαίνει

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ με τη χρυσή μάσκα, ο άνθρωπος στον οποίο καταφεύγουν όλοι οι αδύνατοι και οι κατατρεγμένοι, είναι κατάκοπος. Η πολύωρες προσπάθειες και οι συγκινήσεις του άγωνα του για να σώσει από τον αφανισμό τη φυλή των Άρόμπι (*) τον κούρασαν υπερβολικά. Έτσι, με ανακούφισι φθάνει στο σημείο όπου έχει αφήσει

(*) Βλέπε προηγούμενο τεύχος του Ζορρό της Ζούγκλας με τον τίτλο: «Ο έλευθερωτής».

το Μαύρο Πουλί, το μικρό αλλά ισχυρότατο έλικόπτερό του, και συλλογίζεται με ευχαρίστησι ότι σε δύο ώρες το πολύ θα μπορέση να ξαπλωθή στο αναπαυτικό του κρεβάτι που τον περιμένει στην Αθιέντα ντέλ Σόλ.

Η κούρασί του είναι τόσο μεγάλη και η έπιθυμία του να γυρίση μια ώρα πιο γρήγορα στο σπίτι του τόσο έντονη, ώστε για πρώτη φορά στην επικίνδυνη καριέρα του Ζορρό της ζούγκλας, η προσοχή του είναι χαλαρωμένη και η παρατηρητικότητα του περιορισμένη. Έτσι την ώρα που ανεβαίνει στο έλικό-

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ●

πτερο, δὲν προσέχει ὅτι κάτι πού μοιάζει μὲ φίδι ξεκινάει ἀπὸ τὴν ὀπίσθια κατακόρυφη ἔλικα τοῦ ἐλικοπτέρου καὶ χάνεται στοὺς θάμνους δίπλα. Ἡ μηχανὴ τοῦ ἐλικοπτέρου εἶναι ἀναμμένη καὶ ἡ μεγάλη ὀριζόντια ἔλικα περιστρέφεται ἀθόρυβα. Χωρὶς νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα, ἐπειδὴ ἡ νύχτα εἶναι πολὺ ζεστή, ὁ Ζορρό τραβάει ἓνα μοχλό. Ἡ ἔλικα ἀμέσως ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται πολὺ πιὸ γρήγορα. Ἴσως περισσότερο ἀπὸ ὅτι θὰ ἔπρεπε. Μέσα στὴν ἀνυπομονησία καὶ τὴν κούρασί του, ὁ Ζορρό εἶναι βιαστικός. Καὶ τὸ μαῦρο ἐλικόπτερο κάνει ἓνα πήδημα πρὸς τὰ ἑπάνω, ξεπερνάει τὶς παραυφές τῶν δέντρων καὶ ξαφνικὰ ἓνα φοβερὸ τράνταγμα κάνει τὸν Ζορρό νὰ τιναχτῆ πρὸς τὰ πίσω, ἐνῶ ὀλόκληρο τὸ ἐλικόπτερο τρίζει καὶ ἡ ἀθόρυβη μηχανὴ βογγάει.

Πρὶν ὡστόσο προλάβῃ νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει, ὁ Ζορρό ξαναβρίσκεται στὴ θέσι του κανονικά. Τὸ ἐλικόπτερο ἔχει πάρει τὴν ὀριζόντια θέσι του καὶ συνεχίζει τὸ κατακόρυφο ἀνέβασμά του. Μόνο πού... σὰν κάτι νὰ τὸ βαρραίνει στὴν οὐρά. Τί ἦταν ἐκεῖνο πού τὸ ἔκανε νὰ γύρη τόσο ἀπότομα;

Ὁ Ζορρό ἀποφασίζει νὰ ἐξετάσῃ ἀμέσως τί συνέβη. Μπορεῖ, καθὼς ἀνυψωνόταν, νὰ χτύπησε σὲ κάποιο δέντρο. Μπορεῖ νὰ ἔπαθε κάποια βλάβη ἀπὸ τὴ σύγκρουση. Κι' ὅπως ὅμως κάνει νὰ ση-

κωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του, ἀκούει μιὰν ἀπελπισμένη ἀναρθρὴ κραυγὴ πού ἔρχεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Μιὰ κραυγὴ πού, μολονότι δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀνθρώπινο, βγαίνει ὡστόσο ἀπὸ ἀνθρώπινο στήθος.

Ὁ Ζορρό σκύβει ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ κυττάζει. Κι' αὐτὸ πού βλέπει, τὸν κάνει νὰ παγώσῃ ἀπὸ φρίκη. Στὴν πολυτάραχη ζωὴ του, ἔχει ἀντικρύσει τὸν θάνατο παλλές φορές. Ἀλλὰ τὸ θέαμα πού βλέπει τοῦ προξενεῖ ἀγωνία. Γιατὶ τέσσερα μέτρα κάτω ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο, κρέμασμένο ἀνάποδα, βλέπει ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα νὰ αἰωρῆται στὸ κενὸ ἀπὸ ἓνα σκοινὶ πού ἡ ἄκρη του φαίνεται νὰ ξεκινάει ἀπὸ τὰ παραμορφωμένα πτερύγια τοῦ μικροῦ ἔλικα τῆς οὐράς! Ὁ Ζορρό κυττάζει πιὸ προσεκτικὰ καὶ ἡ περίεργη ἱκανότης του νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι, ὅπως οἱ γάτες, τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ δῆ ὅτι ὁ ἀνθρώπος, πού κρέμεται ἀπὸ τὸ σκοινί, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄσπονδο ἐχθρό του, τὸν Ἐλ Ρέϋ. Καὶ ὁ Ζορρό καταλαβαίνει τώρα τί ἦταν τὸ φοβερὸ τράνταγμα πού ἔνοιωσε πρὶν ἀπὸ λίγο. Εἶναι φανερὸ πῶς ὁ Ἐλ Ρέϋ θέλησε νὰ τοῦ σκάρῶσῃ κάτι. Θὰ ἤθελε ἴσως νὰ καταστρέψῃ τὸ Μαῦρο Πουλί. Ἀλλὰ ἡ ἔμπνευσις τοῦ Ζορρό, νὰ ἀφήσῃ ἀναμμένη τὴ μηχανή, εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ τρομάξῃ τὸν ξανθὸ γιγαντόσωμο ἀγριάνθρωπο,

που σκέφθηκε τότε να δέση τὸ ἐλικόπτερο μ' ἓνα σκοινὶ ἀπὸ ἓνα δέντρο, γιὰ νὰ μὴν τοῦ ἐπιτρέψη νὰ ἀνυψωθῆ. Δὲν ἤξερε ὁ φουκαράς τὴν τεράστια ἀνυψωτικὴ δύναμι τῆς μηχανῆς του!

Ἄλλὰ ὁ Ἐλ Ρέϋ, που θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του βασιλιὰ τῆς ζούγκλας καὶ που μισεῖ τὸν Ζορρὸ ἐπειδὴ ἔχει τὴ γνώμη πὼς τοῦ καταπατεῖ τὰ... οἰκόπεδα, ὄχι μόνο δὲν κατάφερε νὰ κρατήσῃ αἰχμάλωτο τὸ Μαύρο Πουλί, ἀλλὰ καὶ τιμωρήθηκε μὲ τὴν ἀπόπειρά του. Ὁ Ζορρὸ τὸν βλέπει κρεμασμένο ἀπὸ τὸ ἓνα πόδι, ἀκίνητο νὰ ἀντιδράσῃ, καὶ καταλαβαίνει τί ἔγινε. Ὁ Ἐλ Ρέϋ δένοντας ἓνα σκοινὶ στὸ δέντρο, δὲν πρόσεξε καὶ ἄφησε τὸ πόδι του νὰ μπλεχθῆ σὲ δυὸ κουλούρες σκοινιοῦ. Ἔτσι καθὼς τὸ ἐλικόπτερο τινάχτηκε ψηλά, σπάζοντας τὸ σκοινὶ, τὸν ἄρπαξε κι' αὐτὸν καὶ τὸν κρέμασε στὸ κενὸ σὰν τεράστιο ἀλλόκοτο ἐκκρεμὲς που οὐρλιάζει ἀπὸ τρόμο.

Ὁ Ζορρὸ σκέπτεται ὅτι εἶναι ἴσως τώρα ἡ εὐκαιρία νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἓναν ἐχθρὸ ἐξαιρετικὰ ἐνοχλητικὸ που κάθε τόσο βρίσκεται μπροστά του. Ἄλλὰ διώχνει ἀμέσως τὴ σκέψι αὐτὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του. Κάποια περίεργη συμπτώσια ἔχει δημιουργηθῆ ἀπὸ καιρὸ μέσα του γιὰ τὸν ἀγριὸ ἀνθρώπο αὐτὸν που τόσο τὸν μισεῖ. Καὶ δὲν μπορεί νὰ τὸν σκοτώσῃ ἢ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ σκοτωθῆ. Σκυμμένος ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἐλικοπτέρου, τοῦ

κάνει μιὰ καθησυχαστικὴ χειρονομία. Ὑστερα ἀπλώνει τὸ χέρι του στὸν μοχλὸ τῆς μηχανῆς καὶ τὸν σπρώχνει ἑλαφρά. Ὁ μεγάλος ὀριζόντιος ἔλικας ἀρχίζει ἀμέσως νὰ χάνῃ ταχύτητα. Καὶ τὸ Μαύρο Πουλί κατεβαίνει ἀργὰ - ἀργὰ πρὸς τὰ κάτω. Σὲ λίγο, ὁ Ἐλ Ρέϋ μπορεί καὶ ἀκουμπᾶ στὸ ἔδαφος μὲ τὰ χέρια πρῶτα κι' ὕστερα ξαπλώνεται ὀλόκληρος χάμω, καθὼς τὸ ἐλικόπτερο κατεβαίνει ἀκόμη χαμηλότερα. Δὲν μένει ὅμως ἔτσι γιὰ πολὺ. Τραβάει τὸ μαχαίρι του καὶ μὲ ἓνα χτύπημα κόβει τὸ χοντρὸ φυτικὸ σκοινὶ. Εἶναι τώρα ἐλεύθερος. Στὸ μεταξύ, ὁ Ζορρὸ ἔχει ἰσορροπήσει τὸ ἐλικόπτερο σὲ ὕψος τριῶν μέτρων πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Ὁ Ἐλ Ρέϋ σηκώνεται ὀρθιος καὶ κυττάζει τὸν Ζορρὸ που εἶναι σκυμένος ἀπὸ πάνω. Κάτι σὰν ἀμηχανία παιδεύει τὴν ἀπλοϊκὴ του σκέψι. Δὲν καταλαβαίνει γιὰτὶ ὁ ἐχθρὸς του μπήκε στὸν κόπο νὰ τοῦ σώσῃ τὴ ζωὴ τὴ στιγμὴ που αὐτὸς θέλησε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τέτοια πράγματα δὲν συμβαίνουν στὴ ζούγκλα ὅπου ἔχει ζήσει ὅλα του τὰ χρόνια.

Ὡστόσο, αὐτὴ τὴ στιγμὴ νοιώθει πὼς εἶναι χρεωμένος στὸν ἀνθρώπο μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα. Θέλει νὰ πῆ κάτ', ἀλλὰ δὲν μπορεί, ἐπειδὴ τὸ λεξιλόγιό του εἶναι πολὺ περιορισμένο. Προφέρει ὡστόσο σὲ σπασμένη διάλεκτο τῶν Ἰνδιάνων.

— Έλ Ρέϋ δὲν ξεχνάει!

Καὶ ἀπομακρύνεται γρήγορα γιὰ νὰ χαθῆ σὲ λίγο μέσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους.

Ὁ Ζορρό κουνάει τὸ κεφάλι του καθὼς ξανακάθεται στὴ θέσι του.

— Ἔτσι ποὺ μοῦ τὰ κατάφερες οὔτε κι' ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ σὲ ξεχάσω, μονολογεῖ. Πῶς θὰ γυρίση πίσω χωρὶς πηδάλιο τώρα;

Ξαφνικὰ ὅμως, μιὰ σκέψι ποὺ περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό του, τὸν κάνει νὰ χαμογελάσει.

— Θὰ πᾶμε λίγο μονόπατα, μουρμουρίζει, ἀλλὰ θὰ τὰ καταφέρουμε. Εὐτυχῶς, δὲν μᾶς κυνηγáει κανεὶς.

Τὰ χέρια του χειρίζονται τοὺς μοχλοὺς. Καὶ τὸ μαῦρο ἐλικόπτερο γέρνει στὸ πλάϊ, ἀλλάζει κατεύθυνσι καὶ σὲ λίγο χάνεται στὸν νυχτερινὸ οὐρανό, προχωρώντας πρὸς τὸ Μανάους.

Ὁ ἄρχων
τοῦ ὑποκόσμου

ΣΙΝΙΟΡ Ἴγκνάσιϋ Μεντόσα δὲν ἔχει καθόλου καλὴ φήμη σπὸ Μανάους. Ἐχοντας ἐγκατασταθῆ στὴν τελευταία αὐτὴ μεγάλη πόλι τοῦ Ἀμαζονίου κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, κατάφερε νὰ ἀποκτήσῃ πολλὰ χρή-

Οἱ μυστηριώδεις σκιές, ἔσκυδαν κάθε τόσο κι' ἄφιναν κάτι στὴ ρίζα κάθε δέντρου.

‘Ο σενιόρ Μεντόσα καληνύχτησε τούς σωματοφύλακές του.

ματα με διάφορες ύποπτες επιχειρήσεις. Καί, τώρα, θεωρείται από την αστυνομία βασιλεύς του υπόκοσμου που διευθύνει όλα τα καταγώγια του λιμανιού και τις χαρτοπαικτικές λέσχες. Πολλές δολοφονίες αντιπάλων του οφείλονται σ’ αυτόν ασφαλώς. ‘Αλλά ή αστυνομία ποτέ δεν κατάφερε να συγκεντρώση αποδείξεις έναντίον του, και αναγκάζεται να τον αφήση να συνεχίση ελεύθερος τις επιχειρήσεις του. Παρ’ όλο που τον έχει άκουστά, ο Δόν Πάμπλο Ντελόρο ποτέ δεν έτυχε να τον γνωρίση προσωπικώς. Καί έτσι παραξενεύεται καθώς διαβάζει την κάρτα που του φέρ-

νει εκείνο τὸ πρωϊ στη βιβλιοθήκη του, στην ‘Αθιέντα ντελ Σόλ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης του ὁ γέρο - Φερνάντο.

— Τί θέλει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, Φερνάντο; ρωτάει.

— Δέν ξέρω, ἀφεντικό. Εἶπε μόνο ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς μιλήση.

‘Ο Δόν Πάμπλο ἀνασηκώνει τούς ὤμους του. Δέν μπορεῖ νὰ μαντέψη τί μπορεῖ νὰ τὸν θέλη ὁ βασιληᾶς τοῦ υπόκοσμου τοῦ Μανάους. ‘Αλλά ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τὸ μάθῃ εἶναι νὰ τὸν δεχθῇ.

— Νὰ περάση, λέει στὸν Φερνάντο.

‘Ο γέρος ὑπηρέτης βγαίνει ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη καί, μιὰ

στιγμή αργότερα, ο Δόν Πάμπλο αντικρύζει τόν άνθρωπο που βρίσκεται πίσω από κάθε παράνομη επιχείρησι και κάθε έγκλημα του Μανάου.

Ο σενιόρ Μεντόσα είναι μετρίου αναστήματος, παχύς, με λαδωμένα μαλλιά και λεπτό μουστάκι. Πρέπει να θεωρηθή τόν έαυτό του για γόη, έπειδή δεν παραλείπει να χαμογελάση με ύφος γυναικωκατακτητού στην Μανουελίτα, μιάν νεαρή υπηρέτρια, που περνάει από τόν διάδρομο εκείνη τή στιγμή, αλλά τόν χαμόγελό του δεν μπορεί να κρύψη τήν έκφρασι τής κακίας που είναι άπλωμένη στό πρόσωπό του.

— Με συγχωρήτε που σάς άνησυχώ πρωί - πρωί, Δόν Ντελόρο λέει αλλά ή υπόθεσις που με φέρνει ώς έδω είναι πολύ σημαντική και δεν μπορεί να περιμένη.

— Σάς άκούω, λέει ψυχρά ο Δόν Πάμπλο καθώς του δείχνει μιάν πολυθρόνα άπέναντι από τόν γραφείο του. Σε τί μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος;

— Θα είμαι πολύ σύντομος, λέει ο σενιόρ Μεντόσα. Θα θέλατε να μου πωλήσετε τήν "Αλτα Πλάνα;

— Τήν "Αλτα Πλάνα; λέει έκπληκτος ο Δόν Πάμπλο. Φοβάμαι ότι σάς έχουν δώσει λανθασμένες πληροφορίες, σενιόρ. Η περιοχή, για τήν όποία μιλάτε δεν ανήκει σε μένα. Έγώ έχω ένα κομμάτι μόνο. Και τόν υπόλοιπο,

είναι ιδιοκτησία πέντε ή έξη άλλων, αν δεν κάνω λάθος.

— Έξη, τόν διορθώνει ο Μεντόσα. Και, λέγοντάς σας να μου πωλήσετε τήν "Αλτα Πλάνα, έννοώ τόν δικό σας κτήμα φυσικά. Με τούς άλλους, ιδιοκτήτες θα έρθω σε χωριστή συμφωνία.

Ο Δόν Πάμπλο κουνάει τόν κεφάλι του.

— Σενιόρ Μεντόσα, λέει. Τόν κτήμα μου τής "Αλτα Πλάνα βρίσκεται στην κατοχή τής οικογενείας μου από πολλές γενεές. Έπί πλέον, είναι ένα μεγάλο κτήμα πολύτιμο γεμάτο καουτσουκόδεντρα που άποδίδει μεγάλο εισόδημα. Γι' αυτό, δεν είμαι διατεθειμένος να τόν πουλήσω.

Ο σενιόρ Μεντόσα χαμογελάει βιασμένα.

Τόν ζήτημα τού εισοδήματος θα τόν κανονίσουμε, λέει. Αφήνω σε σάς να όρίσετε τήν τιμήν. Όσο για τούς συναισθηματικούς λόγους, δεν επιτρέπεται να άποτελούν εμπόδιο για μιάν καλή δουλειά στην έποχή μας. Θα μπορούσα να σάς προσφέρω τιμή τριπλάσια από τήν άξία τού μέρους.

— Δεν καταλαβαίνω γιατί θέλετε τόσο πολύ να άποκτήσετε τήν "Αλτα Πλάνα λέει ο Δόν Πάμπλο. Θα έχετε τούς λόγους σας, βέβαια...

— Ακριβώς.

— Αυτό όμως που δεν καταλαβαίνω, συνεχίζει ο Δόν Πάμπλο, είναι γιατί δεν άποτείνεσθε σε κάποιον από τούς άλλους ιδιοκτήτες.

— Δὲν Ντελόρο, λέει ὁ Μεντόσα, θὰ εἶμαι εἰλικρινὴς μαζί σας. Δὲν ἀποτείνομαι στοὺς ἄλλους, γιὰ δύο λόγους: Πρῶτον, ἐπειδὴ ἔκανα ἤδη μερικὲς βολιδοσκοπήσεις καὶ πῆρα ἀρνητικὴ ἀπάντησι. Καί, δεύτερον, ἐπειδὴ, ἂν μοῦ πουλήσετε ἐσεῖς τὸ δικό σας κτῆμα, θὰ ἀκολουθήσουν καὶ οἱ ἄλλοι τὸ παράδειγμά σας. Ὅπως σὰς εἶπα, ἐπιθυμῶ νὰ ἀποκτήσω ὀλόκληρο τὸ ὄροπέδιο τῆς Ἄλτα Πλάνα.

— Λυπούμαι πολὺ, σενιόρ, λέει ὁ Δὸν Πάμπλο καὶ σηκώνεται δείχνοντας ὅτι ἡ ἐπίσκεψις εἶχε τελειώσει.

Ὁ σενιόρ Μεντόσα σηκώνεται καὶ ἐκεῖνος. Καταλαβαίνει ὅτι ἡ πρότασίς του ἀπερρίφθη. Καὶ τὸ πρόσωπό του εἶναι ἀληθινὴ μάσκα κακίας καθὼς ρωτᾷ με χαμηλὴ φωνή:

— Λυπάσθε; Καὶ γιατί λυπάσθε, Δὸν Ντελόρο;

— Ἐπειδὴ δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία σας, λέει ξερὰ ὁ Δὸν Πάμπλο.

Ἡ φωνὴ τοῦ Μεντόσα τώρα γίνεται ἀκόμη πιὸ χαμηλὴ καὶ σφυριχτή.

— Σὰς βεβαιώνω ὅτι θὰ λυπηθῆτε πολὺ περισσότερο στὸ μέλλον, λέει. Ἄκους, λυπάται! Δὲν ξέρετε τί σημαίνει λύπη, ἀγαπητὲ Δὸν Ντελόρο!

Ὁ Δὸν Πάμπλο νοιώθει τὶς γροθιές του νὰ σφίγγωνται καὶ πολὺ θὰ ἤθελε νὰ περιποιηθῆ μ' αὐτὲς τὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχιγκάγ

κστερ. Εἶναι ὅμως ὑποχρεωμένος νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τοῦ ἀγανακτισμένου ἀλλὰ φοβισμένου κατὰ βάθος ἀριστοκράτη ἐπιστήμονος, διατηρῶντας τὴν προσωπικότητα μετὰ τὴν ὁποία τὸν ξέρει ὅλος ὁ κόσμος. Περιορίζεται λοιπὸν νὰ πάρῃ ὑπερφρονητικὸ ὕφος καὶ λέει:

— Μὲ ἀπειλεῖτε δηλαδή, σενιόρ;

— Πάρτε το ὅπως θέλετε, λέει ὁ Μεντόσα, καθὼς προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλὰ νὰ ξέρετε, ὅτι αὐτὸ ποῦ θέλω τὸ ἀποκτῶ πάντα!

Τὸ φυτῆλι
μὲ τὴ φωτιά

ΑΥΤΗ τὴ νύχτα, ἡ ζούγκλα, εἶναι ἰδιαίτερα σκοτεινὴ. Τὸ φεγγάρι, στὸ τελευταῖο τοῦ τέταρτο, ἔχει δύσει πολὺ νωρίς, καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ μέρα ἐξαιρετικὰ ζεστή, ὁ οὐρανὸς εἶναι σκεπασμένος μετὰ κατὰμαυρα σύννεφα. Οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀνταύγεια φωτὸς δὲν ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ βαθὺ πυκνὸ σκοτάδι κάνει τὸ δάσος νὰ φαίνεται σὰν μιὰ μαύρη ἀδιαπέραστη μάζα. Εἶναι ἑβδομάδες ποῦ σὲ ὀλόκληρο τὸ ὄροπέδιο τῆς Ἄλτα Πλάνα καὶ σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ τοῦ Ἀμαζονίου δὲν ἔχει πέσει σταγόνα βροχῆς. Ὁ ἥλιος μετὰ τὶς κατακόρυφες ἀκτίνες του ἔχει ἀφαιρέσει καὶ τὴν τελευταία σταγόνα ὑγρασίας ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ τὰ δέντρα φαίνον

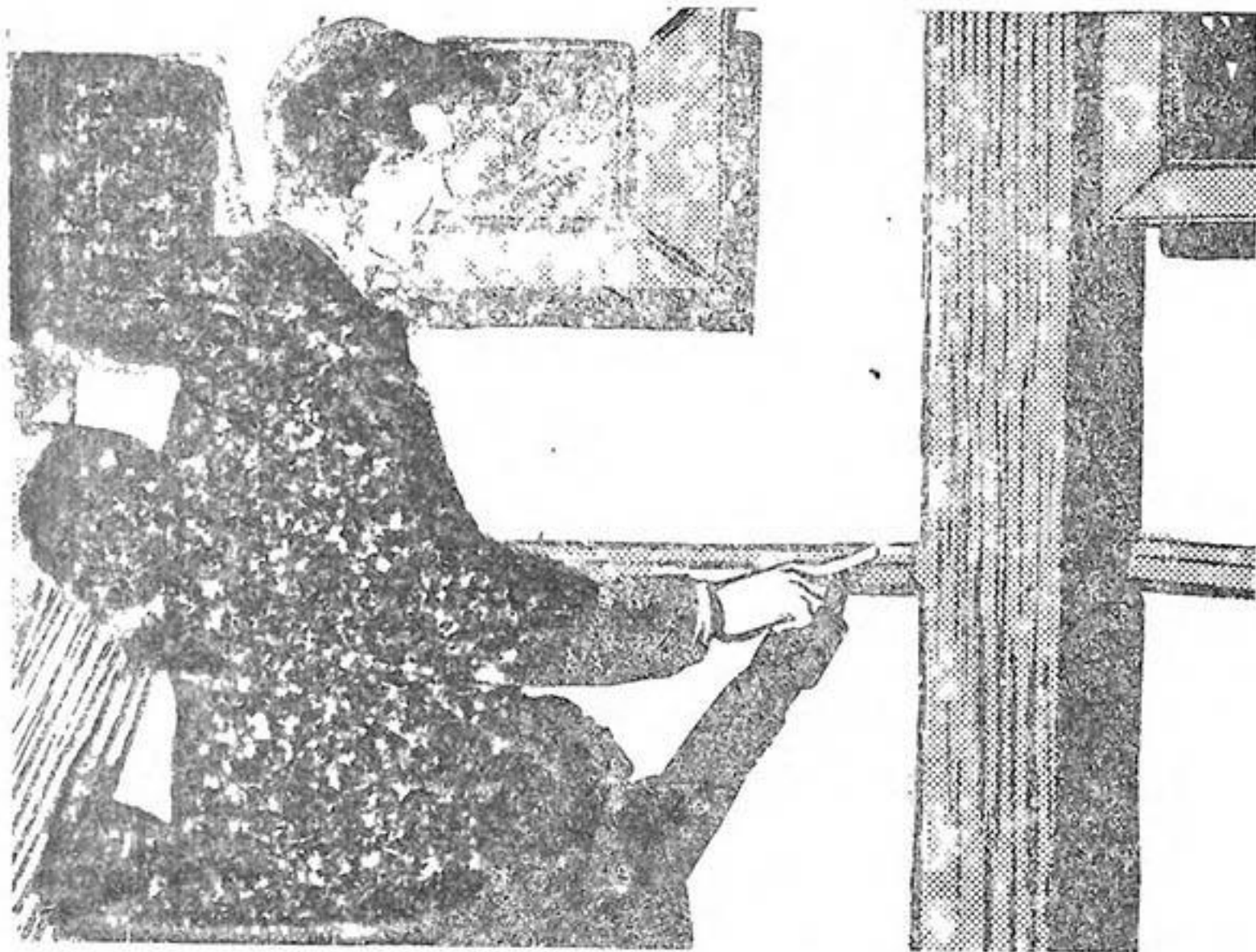
ται σκονισμένα και μαραμένα σαν έτοιμοθάνατα. Οί σερινγκουέρος, οί άνθρωποι που μαζεύουν τὸ καουτσούκ ἀπὸ τὰ καουτσουκόδεντρα, εἰδοποίησαν ἀπὸ μέρες ὅτι ἡ κατάσταση εἶναι πολὺ επικίνδυνη, ἐπειδὴ ὁλόκληρο τὸ δάσος τῶν καουτσουκόδεντρων, χιλιάδες στρέμματα πολύτιμων δέντρων, ἔχει μεταβληθῆ σὲ ἕνα σωρὸ ἀπὸ κατάξερα ξύλα ἑτοιμα νὰ ἀνάψουν σαν δαδιά μὲ τὸν παραμικρὸ σπινθῆρα.

Ἀπόψε ὅμως, οί σερινγκουέρος γύρισαν στὶς καλύβες τους εὐχαριστημένοι. Γιὰ πρώτη νύχτα, ὕστερα ἀπὸ τόσες ἑβδομάδες, δὲν θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ ξαγρυπνήσουν μὲ βάρ

δειες γιὰ νὰ παρακολουθοῦν τὸ δάσος καὶ νὰ δώσουν τὸ σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ στὴν πρώτη ἐμφάνισι φωτιάς. Εὐτυχῶς, ὁ οὐρανὸς σκεπάστηκε ἐπὶ τέλους ἀπὸ σύννεφα. Ἡ ζούγκλα φαίνεται νὰ ἀνασαίνει κάπως πιὸ ἐλεύθερα. Καὶ ἀσφαλῶς ἡ βροχὴ θὰ ἔρθῃ νὰ δροσίση τὴ διψασμένη γῆ νὰ ποτίση τὰ ξερὰ δέντρα. Τὰ ἀγρίμια ἔχουν φύγει ἀπὸ πολλές μέρες κατὰ τὸ Βαριά, ψάχνοντας νὰ βροῦν νερὸ νὰ σβύσουν τὴ δίψα τους. Κι' ὅσα ἔμειναν, εἶναι πολὺ ἐξαντλημένα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κινηθοῦν. Καί, στὴν ἀπόλυτη ἄπνοια ποὺ βασι-

Τὸ χέρι τοῦ Πάντσο ἀπλώθηκε τρέμοντας πρὸς τὸ περιστροφό.

Ὁ Δὸν Πάμπλο, πίεσε ἓνα σημεῖο ταπετσαρίας καὶ ἓνα κομμάτι τοῦ τοίχου ὑπεχώρησε.

λεύει, δὲν κουνιέται οὔτε φύλλο.

Κι' ὅμως, μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι, ὑπάρχουν μερικὰ ὄντα ποὺ κινουῦνται δραστήρια. Μαύρες σκιές πηγαινοέρχονται, σκύβουν, ξανασηκώνονται φωτίζουν στιγμιαία μὲ τὰ φανάρια τους τὶς ρίζες τῶν δέντρων καὶ ἀφίνουν κάτι στὸ ἔδαφος, γιὰ νὰ προχωρήσουν παραπάνω καὶ νὰ ἐπαναλάβουν τὴν ἴδια δουλειά.

Μιὰ κροίγη κουκουβάγιας ἀκούγεται σὲ μιὰ στιγμή μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Στὸ ἀκουσμά της, οἱ μυστηριώδεις σκιές ἀρχίζουν νὰ κατευθύνωνται πρὸς ἓνα ὠρι-

σμένο σημεῖο. Κάπου ἐκεῖ περνάει ὁ μεγάλος δημόσιος δρόμος ποὺ προχωρεῖ πρὸς τὰ σύνορα. Κι' ἐκεῖ δύο αὐτοκίνητα μὲ σβυσμένα φῶτα περιμένουν. Σὲ λίγο, ὀκτῶ ἄνδρες βγαίνουν ἀπὸ τὸ δάσος καὶ συγκεντρώνονται μπροστὰ στὰ αὐτοκίνητα. Μιὰ ἄλλη σκιά, ἓνας ἀκόμη ἄνδρας, περιμένει ἐκεῖ.

— Ἔτοιμα ὅλα ρωτάει χαμηλόφωνα.

— Σί, Τζέφφε, ἀρχηγέ, ἀπαντάει χαμηλόφωνα ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ βγῆκαν ἀπὸ τὸ δάσος. Ἀφήσαμε τὰ δοχεῖα μὲ τὸ θερμίτη σκορπισμένα δίπλα σὲ καμμιὰ πε-

νηνταριά δέντρα. Καὶ τὸ φυτῆλι τὸ ἔχω ἐδῶ.

—Μοῦῦ μποέν, πολὺ καλά, ἀπαντάει μὲ βραχνὴ φωνὴ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἀπεκάλεσαν Τζέφφε. Ὡρα λοιπὸν νὰ ἀρχίσῃ τὸ γλέντι. Κι' ὅταν τελειώσουν τὰ πυροτεχνήματα, θὰ δοῦμε τί θὰ ἔχη νὰ πῆ ὁ σεγιὸρ Φουέντα. Ἐμπάτε στὰ αὐτοκίνητα. Φεύγουμε ἀμέσως.

Οἱ μυστηριώδεις ἄνθρωποι μπαίνουν στ' αὐτοκίνητα. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τους, σκύβει καὶ σηκώνει ἀπὸ χάμω τὴν ἄκρη ἑνὸς φυτηλιοῦ ποὺ προχωρεῖ κάτω ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ χάνεται στὸ δάσος. Κρατᾷ τὴν ἄκρη μὲ τὸ ἓνα χέρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο βγάζει τὸν ἀναπτῆρα του. Μιὰ μικρὴ φλογίτσα ξεπηδάει ἀπὸ τὸν ἀναπτῆρα καὶ μεταδίδεται ἀμέσως στὴν ἄκρη τοῦ φυτηλιοῦ. Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ἀφίνει τότε τὸ φυτῆλι νὰ πέσῃ χάμω. Παρακολουθεῖ γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα μὲ τὸ βλέμμα τὴν πύρινη σφαῖρα ποὺ φαίνεται νὰ τρέχη ἀνάμεσα στοὺς θάμνους, ὡς ποὺ τὴ χάνει καθὼς τὸ φυτῆλι κρύβεται πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Γιὰ λίγες στιγμὲς, ἀκούεται ἀκόμα τὸ σιγανὸ σφύριγμά της καθὼς σέρνεται σὰν φαρμακερὸ φίδι ποὺ τρέχει νὰ δαγκώσῃ τὸ θῦμα του. Κι' ὕστερα, ἡσυχία πέφτει πάλι στὸ σκοτεινὸ δάσος. Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος μπαίνει τότε κι' αὐτὸς σὲ ἓνα αὐτοκίνητο. Καὶ λέει στὸν ὁδηγὸ ποὺ περιμένει ἐντολή:

— Πάμε τώρα, καὶ γρήγορα. Γιατὶ σὲ λίγο τὸ δάσος θὰ ἔχη γίνῃ πολὺ ἀνθυγιεινὸς τόπος!

Ὁ ἐμπρηστὴς
καὶ ὁ ἀστυνόμος

U ΣΕΝΙΟΡ Μάριο Περέθ, ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μανάους, εἶναι στὶς κακὲς τοῦ αὐτοῦ τὸ πρωῖ. Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ τὸν ξέρουν οἱ ὑφιστάμενοί του, πῆγε στὸ γραφεῖο του ἀξύριστος καὶ μὲ τσαλακωμένη στολή. Τὰ μάτια του εἶναι κόκκινα καὶ ξαγρυπνισμένα καὶ τὸ πρόσωπό του τραβηγμένο καὶ κατσούφικο. Πηγαινοέρχεται μέσα στὸ γραφεῖο του σὰν θηρίο στὸ κλουβὶ καὶ κάθε τόσο κυττάζει τὸ ρολοῖ του μὲ ἀνυπομονησία, ἐκνευρισμένος ποὺ οἱ δείκτες δὲν λένε νὰ προχωρήσουν σήμερα.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ἓνα δειλὸ χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα.

— Ἐμπρός, γαυγίζει ὁ σεγιὸρ Περέθ.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ παρουσιάζεται ὁ ἀρχιφύλακας τῆς ὑπηρεσίας.

— Τί συμβαίνει, Γκομέθ; ρωτᾷ ἐπιθετικὰ ὁ διοικητὴς.

— Ἦρθε ὁ σεγιὸρ Μεντόσα, κύριε διοικητά, τὸν πληροφορεῖ ὁ ἀρχιφύλακας.

— Χμ! Καιρὸς ἦταν! Νὰ τὸν φέρῃς μέσα ἀμέσως.

Ὁ ἀρχιφύλακας ἐξαφανίζεται ἀφίνοντας τὴν πόρτα μι-

σάνοιχτη καὶ γυρίζει σὲ λίγο συνοδεύοντας τὸν βασιλέα τοῦ ὑποκόσμου τὸν Μεντόσα. Ὁ σεμιόρ Ἰγκνάσιο Μεντόσα εἶναι πραγματικὴ εἰκόνα τῆς ἀντιθέσεως, σὲ σύγκρισι μὲ τὸν διοικητὴ τῆς ἀστυνομίας. Φρεσκοξυρισμένος, μὲ μάτι λαμπερό, μὲ ἄψογα καλοσιδερωμένο κοστούμι καὶ εὐθυμο ὕφος, μπαίνει στὸ γραφεῖο του κάνει μιὰ ἐλαφρὰ κοροϊδευτικὴ ὑπόκλισι μπροστὰ στὸν Περέθ.

— Ὑποβάλλω τὰ σέβη μου κύριε διοικητά, λέει μὲ φανερό τόνο εἰρωνείας στὴν φωνή του.

— Πῶς ἀπεφάσισες νὰ ἔρθης, Μεντόσα; λέει ὁ σεμιόρ Περέθ.

— Ὅταν ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας μοῦ κάνει τὴν τιμὴ νὰ μὲ καλέσῃ, ἀπαντᾷ ὁ Μεντόσα, ἔχω καθῆκον, σὰν ἔντιμος καὶ φιλόνομος πολίτης νὰ τρέξω νὰ δῶ τί μὲ θέλει. Ἀλλὰ οἱ δουλειές, βλέπεις.... Κάτι παρουσιάσθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ μὲ καθυστέρησε πολύ. Ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσετε.

Ὁ σεμιόρ Περέθ δὲν ἀπαντᾷ ἀμέσως. Προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὰ νεῦρα του. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του γίνεται κόκκινο σὰν βρασμένος ἄστακός καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν λὲς καὶ τὰ φουσκώνουν ἀπὸ μέσα μὲ κάποιαν ἀόρατη τρόμπα.

Καταφέρνει ὥστόσο νὰ μὴν ἐκραγῇ. Καὶ ἡ φωνή, ποὺ ἀκούγεται ἤρεμη, λέει:

— Κάθησε, Μεντόσα. Ἐ-

χουμε νὰ μιλήσουμε.

— Στὴ διάθεσί σας, κύριε διοικητά, λέει ὁ Μεντόσα.

Ὁ χοντρός ἀστυνομικὸς κάθεται στὸ γραφεῖο του καὶ μένει μερικὲς στιγμὲς ἀμίλητος.

— Μεντόσα, λέει στὸ τέλος. Παίζεις τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο παιχνίδι τῆς ἐγκληματικῆς σου καρριέρας!

Ἐκφρασις βαθείας ἐκπλήξεως ζωγραφίζεται στὸ πλατὺ πρόσωπο τοῦ ἀρχιγκάγκστερ.

— Κύριε διοικητά!, λέει μὲ ἐπιτιμητικὸ ὕφος. Μὲ προσβάλλετε! Δὲν ξέρω βέβαια τί λόγους ἔχετε νὰ εἴσαστε κάπως νευριασμένος, καὶ λυπάμαι γι' αὐτό, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν μπορείτε νὰ μιλάτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο σὲ ἓνα φιλόνομο πολίτη.

— Ἀσε τὰ συνηθισμένα σου κόλπα κι' ἄκουσε αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, φωνάζει ἀγριεμένα ὁ Περέθ. Διαφορετικά, σὲ κλείνω τώρα ἀμέσως μέσα, καὶ νὰ δοῦμε πῶς θὰ βγῆς.

— Ἄν πρόκειται νὰ μὲ συλλάβετε θὰ τηλεφωνήσω στὸν δικηγόρο μου, λέει ὁ Μεντόσα δῆθεν ἀγανακτησμένος.

— Δὲν θὰ τηλεφωνήσης σὲ κανένα, γιατί δὲν πρόκειται νὰ σὲ συλλάβω, γρυλίζει ὁ χοντρός ἀστυνομικὸς, ἐνῶ οἱ γροθιές του σφίγγονται καὶ ξεσφίγγονται μὲ νευρικότητα. Σὲ φώναξα γιὰ νὰ σὲ προειδοποιήσω μονάχα. Καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι παίζεις

πολύ επικίνδυνο παιχνίδι. Διακινδυνεύεις τὸ κεφάλι σου, Μεντόσα.

— Μήπως μπορῶ νὰ μάθω γιὰ ποιό λόγο; ρωτάει εἰρωνικὰ ὁ γκάγκστερ.

— Ξέρεις πολὺ καλὰ γιατί. Μέχρι σήμερα, ἔχεις ἀρκεσθῆ στὸ νὰ ληστεύῃς τὸν κόσμο μὲ τὰ χαρτοπαάγνια καὶ τὰ καταγώγια σου. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν μὲ πολυενδιαφέρει, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἡλίθιοι ποὺ ἔρχονται καὶ σοῦ δίνουν τὸ παραδάκι τους μόνοι τους. Εἶναι γνωστὸν ἐπίσης, καὶ τὸ ξέρεις κι' ἐσύ κι' ἐγώ, ὅτι ἔχεις ξεκαθαρίσει ὄχι λίγους ἀπὸ τοὺς ἀνταγωνιστές σου. Ἄν εἶχα ἀποδείξεις, θὰ σὲ εἰ-

χα στείλει στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, βέβαια. Ἄλλὰ δὲν ἔχω, κι' ἔτσι μπορεῖς ἀκόμη νὰ βρωμίσης τὸν ἀέρα μὲ τὴν παρουσία σου. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω, τώρα ποὺ μιλάμε οἱ δύο μας, ὅτι δὲν θὰ σὲ ἔπιανα μὲ μεγάλο μου κέφι, ἀλλὰ μόνο ἐπειδὴ ἔτσι διατάσσει ὁ νόμος. Ἐγὼ προσωπικὰ, δὲν ἐνδιαφέρομαι ἀν ξεκαθαρίσης ὅλους τοὺς παλιανθρώπους τοῦ φυράματός σου...

Ὁ σενιὸρ Περὲθ κόβει μὲ μιὰ χειρονομία τὴ διαμαρτυρία ποὺ θέλει νὰ προφέρῃ ὁ Μεντόσα.

— Τώρα ὅμως, συνεχίζει, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Δὲν

Ἐντρομοὶ οἱ δύο ἄνδρες ἀντίκρυσαν μιὰ χρυσὴ μάσκα ποὺ προχωροῦσε κατ' ἐπάνω τους.

‘Ο Περέθ ξαπλωμένος στην άκρη τής χαράδρας, είδε ξαφνικά τόν Ζορρό που έμφανίσθηκε πίσω από ένα βράχο.

ξέρω γιατί λύσσαξες να άποκτήσης τήν “Αλτα Πλάνα. Θα τò μάθω βέβαια με τόν καιρό. Μπορείς να μείνης ήσυχος. Καί αν έπρόκειτο να άγοράσης νόμιμα όλόκληρη τή Βραζιλία, δέν θα με ένοιαζε. Έσύ όμως, έπειδή οί ιδιοκτήτες τής περιοχής δέν θέλουν να τήν πουλήσουν άρχισες τόν αίσχροτερο έκβιασμό που μπορεί να γίνη. Τί σου φταίνε τά δέντρα που καίς, καί οί άνθρωποι που έχασαν τή ζωή τους στους έμπρησμούς σου;

“Όσο μιλάει ό σενιόρ Περέθ τόσο πιο κόκκινος γίνεται άπό τò θυμό που τόν κυριεύει άσυγκράτητα, ‘Ο Μεντόσα

άρχίζει να φοβάται ότι ό άστυνομικός θα τόν άρπάξη στα χοντρά του χέρια, που τά δάχτυλά τους μοιάζουν με λουκάνικα, καί θα τόν πνίξη. Γι’ αυτό προσπαθεί να τόν καθησυχάση. Μέχρι τώρα τò ύφος του ήταν ειρωνικό. Τώρα όμως προσπαθεί να δώση στην έκφρασί του όσο μπορεί μεγαλύτερη εύγένεια.

— Κύριε διοικητά, λέει σοβαρός. Σάς δίνω τò λόγο μου ότι δέν ξέρω για τί πράγμα μου μιλάτε.

‘Ο σενιόρ Περέθ καγχάζει.

— Δέν μπορεί κανείς να δώση κάτι που δέν έχει, λέει βραχνά. Κι’ όσο για τισ διαβεβαιώσεις σου, τισ γράφω

στά παλιά μου παπούτσια.

— Μὰ γιὰ σταθῆτε, λέει ὁ Μεντόσα, πραγματικὰ φοβισμένως καθὼς βλέπει τὸν σεγιὸρ Περὲθ νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Γιὰ καθῆστε, ἐπαλαμβάνει. Τί ἀποδείξεις ἔχετε γιὰτί μὲ κατηγορεῖτε;

— Ἀποδείξεις! ἀφρίζει ὁ σεγιὸρ Περὲθ. Ἄν εἶχα ἀποδείξεις, δὲν θὰ βροσκόσουν ἐδῶ αὐτὴ τὴ στιγμή! Ἀλλὰ ξέρω ὅτι πίσω ἀπὸ τοὺς ἐμπρησμοὺς τῶν δασῶν βρίσκεσαι ἐσύ, ὅπως ξέρω ὅτι μὲ λένε Περὲθ!

— Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξι, διαμαρτύρεται ὁ Μεντόσα, πού νοιώθει τώρα ὅτι πατάει στὸ ἔδαφος κάπως πιὸ στερεά. Δὲν εἶναι οὔτε κἂν ἔνδειξι.

— Δὲν εἶναι ἔνδειξι, ἔ; μουγγρίζει ὁ χοντρὸς ἀστυνομικός. Δὲν εἶναι ἔνδειξι τὸ ὅτι ἐπέμεινες φορτικώτατα νὰ πείσης τοὺς ἰδιοκτῆτες τῆς Ἄλτα Πλάνα νὰ σοῦ πουλήσουν τὰ κτήματά τους;

— Καὶ ἓνας μεσίτης πού θέλει νὰ κερδίση τὴ μεσιτεία του ἀπὸ μιὰ ἀγοραπωλησία εἶναι φορτικός, ἀπαντάει ὁ Μεντόσα θριαμβευτικά. Θέλω νὰ ἀγοράσω τὴν Ἄλτα Πλάνα. Πῶς πρέπει νὰ κάνω; Νὰ περιμένω νὰ ἔρθουν οἱ ἰδιοκτῆτες νὰ μὲ παρακαλέσουν;

— Παράτα τὶς ἐξυπνάδες, φωνάζει ὁ σεγιὸρ Περὲθ. Ξεχνᾶς, μοῦ φαίνεται, ὅτι τοὺς ἀπείλησες ὅλους ὅτι θὰ μετανοιώσουν πού δὲν σοῦ πουλᾶνε τὰ κτήματά τους; Καί, με-

τὰ μιὰ ἐβδομάδα, ἀφοῦ ἀπέρριψαν τὶς προτάσεις σου, τὸ Ἄλτα Πλάνα ἀρχίζει καὶ καταστρέφεται ἀπὸ πυρκαϊές; Καίονται δέντρα ἀξίας ἑκατομμυρίων δολλαρίων καὶ γίνονται καπνός. Καὶ εἴκοσι ἄνθρωποι ἔχουν χάσει μέχρι σήμερα τὴ ζωὴ τους. Πρῶτο κάηκε τὸ κτήμα τοῦ Φουέντα. Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες πυρκαϊὰ στὸ κτήμα τοῦ σεγιὸρ Ἀρμαδίλις. Καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἔκτασις τοῦ Δὸν Κιχάδας. Τρία τεράστια δάση κατεστράφησαν, γιὰ νὰ ἐκβιάσης τοὺς ἰδιοκτῆτες τοὺς νὰ σοῦ πουλήσουν τὰ ἐδάφη τους.

Ὁ σεγιὸρ Ἰγκνάσιο Μεντόσα σηκώνεται ὄρθιος. Εἶναι τώρα βέβαιος ὅτι ἡ ἀστυνομία δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἀπόδειξι ἐναντίον του. Καὶ ξαναπερνᾶει στὴν εἰρωνικὴ του ἔκφρασι.

— Σεγιὸρ Περὲθ, λέει. Δὲν φταίω ἐγὼ ἂν ἡ ἀστυνομία εἶναι ἀνίκανη νὰ ἀνακαλύψῃ ἓνα ἔγκλημα, ἓναν τρελλὸ ἐμπρηστὴ ἴσως. Καὶ δὲν ἔχω καμμιά ὑποχρέωσι νὰ κάθωμαι ἐδῶ νὰ μὲ βρίζουν. Ὅταν βρῆτε κάποια ἀπόδειξι ἐναντίον μου, μπορεῖτε βέβαια νὰ μὲ συλλάβετε. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, χαίρετε!

Ὁ ἀρχιγκάγκστερ δὲν στέκεται νὰ δῆ τί ἀποτέλεσμα ἔφεραν τὰ λόγια του στὸν χοντρὸ ἀστυνομικό. Μὲ δύο βήματα βρίσκεται στὴν πόρτα. Καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ.

Στὸ γραφεῖο τῆς διοικήσε-

ως τῆς ἀστυνομίας, θὰ θυμούνται γιὰ χρόνια τὶς φοβερὲς βλαστήμιες τοῦ σεμιὸρ Περὲθ ἐκείνη τὴν ἡμέρα...

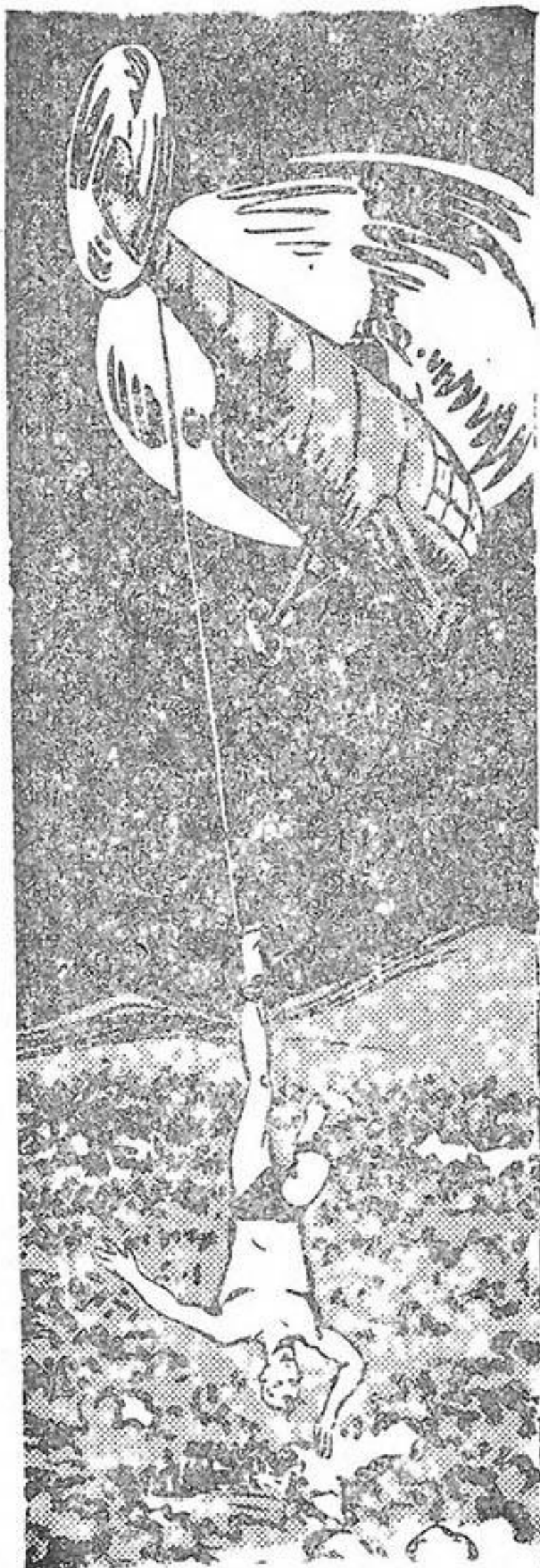
Πετρέλαιο!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ τοῦ Ἴγκνάσιο Μεντόσα βρίσκεται στὰ προάστεια τοῦ Μανάους. Ἐνας ἰδιωτικὸς δρόμος συνδέει τὸ ἀπέραντο πάρκο του μὲ τὸ δημόσιο δρόμο τοῦ Μανάους καὶ στὸ κέντρο τοῦ πάρκου, ὑψώνεται ἓνα διώροφο βαρὺ οἰκοδόμημα χτισμένο ἀπὸ μπετὸν ἀρμέ, σὰν φρούριο. Ὁ σεμιὸρ Μεντόσα ξέρεي ὅτι δὲν ἔχει πολλοὺς φίλους. Καὶ φρόντισε νὰ κάνῃ τὸ καταφύγιό του ὅσο μπορούσε πιὸ γερό. Ψηλὸς μαντρότοιχος κλείνει ὀλόκληρο τὸ πάρκο καὶ τῆ νύχτα δύο πελώρια σκυλιὰ τριγυρίζουν ἐλεύθερα ἔτοιμα νὰ κατασπαράξουν ὅποιονδήποτε θὰ εἶχε τὴν κακὴ ἔμπνευσι νὰ μπῆ στὸ κτήμα ἀπρόσκλητος. Ἀλλὰ κι' ἂν οἱ ἄγριοι σκύλοι ἄφιναν τὸν ἐπισκέπτη νὰ φθάσῃ μέχρι τὸ σπίτι, τρεῖς ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀφωσιωμένους —ἐπειδὴ πληρώνονται ἡγεμονικὰ— ἄνθρωπους τοῦ ἀρχιγκάγκστερ τριγυρίζουν στὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ, φρουρῶντας τὴ σκάλα ποὺ ἀνεβαίνει στὸ ἐπάνω πάτωμα, στὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμα τοῦ ἀφεντικοῦ τους. Ἡ σκάλα ἐκείνη ἀποτελεῖ τὴ μόνη ὁδὸ ἐπικοινωνίας μὲ τὸ ἐπάνω πάτωμα, κι' ἔτσι ὁ σεμιὸρ Μεντόσα μπορεῖ νὰ κοι-

μᾶται ἤσυχος σίγουρος ὅτι κανεὶς ἐχθρὸς δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὡς τὸ δωμάτιό του.

Αὐτὸ τὸ βράδυ, ὅπως γίνεται κάθε νύχτα, ὁ σεμιὸρ Μεντόσα ἐπιβλέπει ὁ ἴδιος τὰ μέτρα ἀσφαλείας ποὺ παίρνουν οἱ ἄνθρωποί του. Πρῶτα κλείνουν τὴν πόρτα τοῦ ὑψηλοῦ μαντρότοιχου καὶ κατόπιν ρεῦμα ὑψηλῆς τάσεως δι-οχετεύεται στὰ σύρματα ποὺ περνοῦν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου. Κατόπιν λύνονται τὰ σκυλιὰ. Καί, τέλος, κλείνει ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ οἱ τρεῖς συμμορίτες τῆς σωματοφυλακῆς του στρώνονται στὸ χῶλ, μπροστὰ στὴ μεγάλη σκάλα γιὰ νὰ παίξουν χαρτιά.

Ὁ Μεντόσα καληνυχτίζει τοὺς ἀνθρώπους του καὶ ἀνεβαίνει στὸ ἐπάνω πάτωμα. Στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας, ὑπάρχει ἀκόμη μιὰ πόρτα, γιὰ πρόσθετη ἀσφάλεια. Ἄν κάποιος ἀπρόσκλητος ἐπισκέπτης κατῶρθωνε νὰ περάσῃ τὸν μαντρότοιχο μὲ τὰ ἠλεκτροφόρα σύρματα, καὶ κατὰ φερνε νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰ σκυλιὰ, θὰ ἔπρεπε κατόπιν νὰ παραβιάσῃ τὴν βαρεῖα ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ. Κατόπιν θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ μάχη μὲ τοὺς συμμορίτες ποὺ φρουροῦν στὸ χῶλ. Ἀλλὰ στὴν ἀπίθανη περίπτωσι ποὺ ὁ κάποιος αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ ὑπερνικήσῃ ὅλα τὰ ἐμπόδια, θὰ εἶχε νὰ παραβιάσῃ καὶ τὴν πόρτα τῆς κορυφῆς τῆς σκάλας, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴ εἴσοδο

Μιά κραυγή που δέν έχει τίποτε τὸ ἀνθρώπινο βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Ἐλ Ρέϋ.

στὸ ἐπάνω πάτωμα. Καὶ ἡ πόρτα αὐτὴ εἶναι ἀπὸ ἀτσάλι! Μὲ πολλαπλοὺς σύρτες, πού κλειδώνουν αὐτόματα, ὅπως τῶν χρηματοκιβωτίων τῆς τραπέζης εἶναι ἀπρόσβλητη ἀπὸ σφαίρες καὶ μόνο μὲ καινόνι θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν παραβιάσει. Ὁ σενιὸρ Μεντόσα, κλείνοντας τὸν σύρτη πίσω του, χαμογελάει εὐχαριστημένος. Πίσω ἀπὸ τόσους προφυλακτικούς φραγμούς, νοιώθει ὅτι εἶναι ἀπόλυτα ἀσφαλισμένος. Ἀλλὰ τὸ εὐχαριστημένο ὕφος που ἔχει στὸ πρόσωπό του, θὰ παραχωροῦσε ἀσφαλῶς τὴ θέσι του στὸν τρόπο ἂν μπορούσε ἐκείνη τὴ στιγμή νὰ δῆ τί συμβαίνει ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

* * *

Στὴ μεγάλη βιβλιοθήκη τῆς Ἀθιέντα ντὰλ Σόλ, εἶναι συγκεντρωμένοι τρεῖς ἄνδρες. Ὁ ἕνας, εἶναι ὁ Δὸν Πάμπλο Ντελόρο, ὁ μεγαλύτερος κτηματίας τοῦ Ἄλτα Ἀμαζόνας γνωστός γιὰ τὴν κοσμικότητά του καὶ γιὰ τὴν μεγάλη ἐντομολογικὴ του συλλογή. Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ γιατρὸς Ἀλόνσο Ἀλβάρες, οἰκογενειακὸς φίλος τῶν Ντελόρο ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Καὶ ὁ τρίτος, εἶναι ὁ πιστὸς γέρος ὑπηρέτης τῶν Ντελόρο, ὁ Φερνάντο, που μεγάλωσε τὸν Δὸν Πάμπλο καὶ τὸν ἀγαπᾶ σὰν παιδί του.

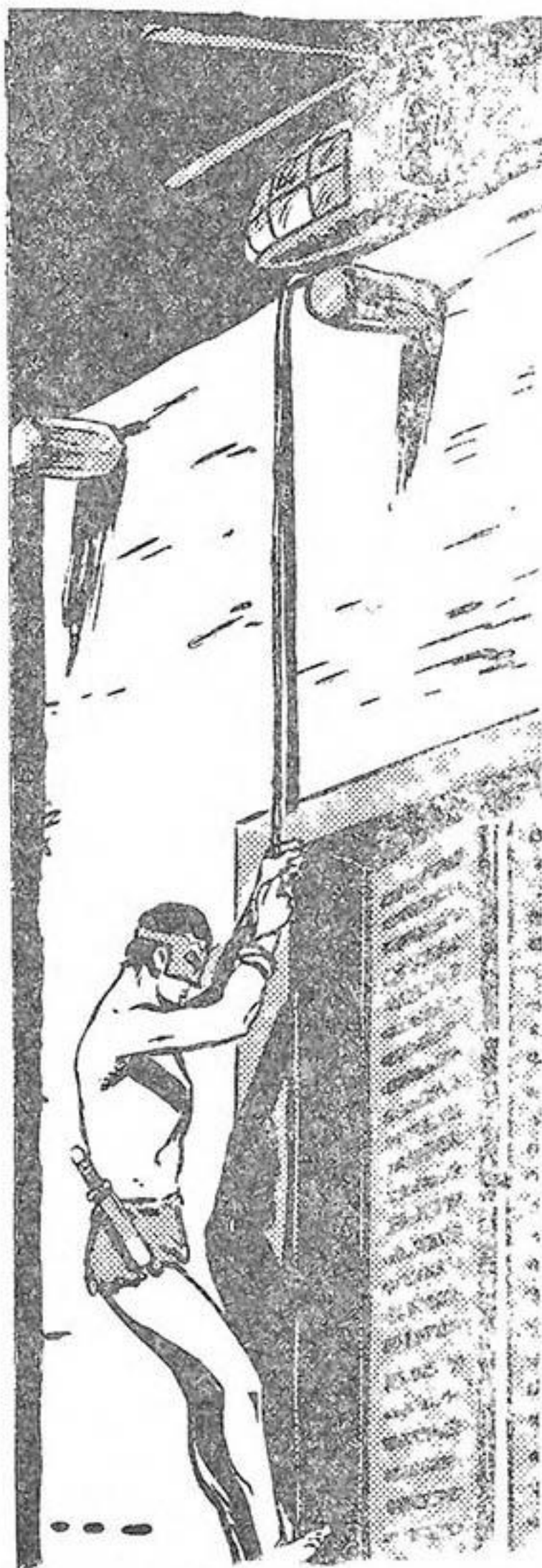
Τὰ πρόσωπα καὶ τῶν τριῶν ἀνθρώπων εἶναι στενοχωρημένα. Φαίνεται ὅτι τοὺς ἀπασχο

λεί κάποιο πολύ σοβαρό πρόβλημα.

— Κι' όμως, λέει ο γιατρός, ο Μεντόσα πρέπει να είναι τρελλός για να συνεχίσει τους εμπρησμούς και ύστερα από την προειδοποίησι του Περέθ. Δεν καταλαβαίνει ότι ή κατακραυγή του κόσμου είναι μεγάλη και ότι, αν γίνουν γνωστές οι ύποψίες ή μάλλον οι βεβαιότητες της αστυνομίας, θα τον λυντσάρουν; "Αν οι δημοσιογράφοι μυριστούν τίποτε, ή είδησις θα σηκώσει αληθινή επανάστασι. Και τότε, ούτε τα πολιτικά μέσα, ούτε ολόκληρη ή αστυνομική δύναμι δεν θα μπορέσει να γλυτώσει τον Μεντόσα από την κρεμάλα. Μου φαίνεται περίεργο, λοιπόν, πώς, μέ τέτοιο κίνδυνο, ο Μεντόσα συνεχίζει τις επιχειρήσεις του. Προχθές πάλι, κάηκε ή περιοχή του Χερρέρα.

— Και οι πυροσβέσται της δαιοφυλακής; ρώτησε ο Φερνάντο.

— Δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτε, λέει με σιγανή φωνή ο Δόν Πάμπλο. Πρώτον, έπει δη κατ' ανάγκην είναι διασκορπισμένοι μιά και δεν ξέρουν πού θα έκδηλωθή ή φωτιά κάθε φορά. Καϊδεύτερον, έπειδη ή πυρκαϊά φουντώνει άπίστευτα μέσα σε δευτερόλεπτα, και δεν σβύνει με κανένα από τα γνωστά μέσα. 'Υποπτεύομαι ότι οι άνθρωποι του Μεντόσα δεν βάζουν απλώς φωτιά στα ξερά δέντρα αλλά χρησιμοποιούν και κάποια χημική ούσία. 'Ο νούς

‘Ο Ζορρό, έπάτησε στο περβάζι και έρριξε μιά ματιά μέσα στο δωμάτιο.

μου πηγαίνει στον θερμίτη. Γιατί μόνο έτσι είναι δυνατόν να αναπτύσσεται τόσο φοβερή θερμοκρασία. Μια μπουλντόζα, που χρησιμοποιούσαν οι σερινγκουέρος του σεγιόρ 'Αρμαδίλλιο, βρέθηκε, όταν έσβυσε ή πυρκαϊά, ένας σωρός λυωμένο μέταλλο!

— Έγώ ωστόσο, έξακολουθώ να μην καταλαβαίνω πώς σκέπτεται ο Μεντόσα, λέει ο γιατρός.

— Ναί, αλλά εγώ έμαθα τον λόγο για τον οποίο θέλει να αποκτήσει την περιοχή της "Αλτα Πλάνα, λέει ο Δόν Πάμπλο, προφέροντας τις λέξεις άργά.

— Έμαθες; λέει με ενδιαφέρον ο γιατρός. Πές μας λοιπόν, τί συμβαίνει;

— Συμβαίνει ότι το όροπέδιο αυτό κρύβει στα σπλάχνα του έναν άμύθητο θησαυρό...

— Χρυσάφι; ρωτάει ο Φερνάντο.

— Όχι. Όχι χρυσάφι. Άλλά κάτι που σήμερα είναι πιο πολύτιμο κι' από το χρυσάφι, απαντάει ο Δόν Πάμπλο. 'Η "Αλτα Πλάνα, φίλοι μου, είναι μια από τις πιο πλούσιες ίσως περιοχές του κόσμου σε πετρέλαιο!

— Πετρέλαιο! προφέρουν συγχρόνως οι άλλοι δύο.

— Ακριβώς. Πετρέλαιο. Καταλαβαίνετε τώρα γιατί ο Μεντόσα άδιαφορεί για κάθε κίνδυνο προκειμένου να αποκτήσει αυτό που θέλει;

— Και πώς ξέρει αυτός ότι υπάρχει πετρέλαιο εκεί;

ρωτάει ο γιατρός.

— Κάποιο τυχαίο γεγονός που έμαθε, του έδωσε να καταλάβει τί συμβαίνει. Ξέρεις το μικρό ποταμάκι που καταβαίνει από την "Αλτα Πλάνα και χύνεται στον Ρίο Πόνεντε;

— Ναί, λέει ο Φερνάντο. Είναι το ποτάμι που το λένε Λά Βάκα, ή γελάδα. Δεν ξέρω γιατί του έδωσαν αυτό το όνομα.

— Γιατί εκεί πηγαίνουν και πίνουν νερό οι άγελάδες από το μεγάλο ράντσο του Δόν Παπάτος, λέει ο Δόν Πάμπλο. Πριν από τρεις μήνες λοιπόν, ο Άντρές, ο έπιστάτης του Δόν Παπάτος, βρήκε τριάντα άγελάδες ψόφιας. Την άλλη μέρα, είκοσι άγελάδες προστέθηκαν στον κατάλογο των άπωλειών. Και από τότε επί δέκα μέρες, έβρισκαν ψόφια τα ζώα, χωρίς να μπορούν να ανακαλύψουν τί ήταν εκείνο που προκαλούσε τον θάνατό τους. 'Ο Άντρές όμως στο τέλος, ανακάλυψε την αίτια. Βρήκε δηλαδή, ότι ψοφούσαν όσες άγελάδες έπιναν νερό από ένα σημείο του ποταμού και κάτω. Όσες έπιναν σε άλλο σημείο πιο ύψηλά, δεν πάθαιναν τίποτε. Έτσι, έφραξαν την όχθη και το κακό σταμάτησε. Άλλά ο Άντρές, από περιέργεια, συνέχισε το ψάξιμο. Και βρήκε ότι στην επιφάνεια του νερού, από ένα σημείο κι' έπειτα, κυλάει πετρέλαιο. Πετρέλαιο αναβλύζει προφανώς από κάποιο σημείο της ό-

χθης. Καὶ ἡ πηγὴ τοῦ βρίσκειται στὴν πλευρὰ τοῦ ὄροπεδίου τῆς Ἄλτα Πλάνα. Δὲν ξέρω πῶς ὁ Μεντόσα πληροφορήθηκε τὴν ὑπαρξὴ τοῦ πετρελαίου ἀπὸ τὸν Ἄντρὲς καὶ πῶς τὸν κατάφερε νὰ μὴ μιλήσῃ σὲ κανένα γιὰ τὸ μυστικό του. Ἀλλὰ, τώρα, γι' αὐτὸ θέλει νὰ ἀποκτήσῃ ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ. Καὶ δὲν θὰ σταματήσῃ παρὰ μόνο ὅταν πετύχῃ αὐτὸ ποὺ θέλει ἢ...

— Ἡ; ρωτᾶει ὁ γιατρός.

— Ἡ ἂν πεθάνῃ, συμπληρώνει σκυθρωπὰ ὁ Δὸν Πάμπλο.

Ὁ Φερνάντο κουνᾶει τὸ κεφάλι του.

— Νομίζεις, ἀφεντικό, λέει ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ θὰ ἀπασχολήσῃ τὸν Ζορρό;

— Ναί, Φερνάντο, ἀπαντᾶει σοβαρὰ ὁ Δὸν Πάμπλο. Ὁ Ζορρό ἀποφάσισε νὰ ἐπέμβῃ. Γιατὶ οἱ ἐνέργειες τοῦ Μεντόσα εἶναι ἀσυγχώρητα ἐγκληματικές.

— Καί... πότε θὰ κινηθῇ ὁ Ζορρό; ρωτᾶει ὁ γιατρός.

— Νομίζω ὅτι ἀπόψε εἶναι κατάλληλη ἡ νύχτα, ἀπαντᾶει ὁ Δὸν Πάμπλο. Δὲν ἔχουμε φεγγάρι καὶ ὁ οὐρανὸς εἶναι πολὺ συννεφιασμένος.

Ὁ γιατρός σηκώνεται καὶ κυττάζει τὸ ρολοῖ του.

— Ἐγὼ εἶναι ὥρα νὰ πηγαίνω, λέει. Ὁ Ζορρό ἐλπίζω πῶς θὰ εἶναι ἰδιαίτερα προσεκτικός. Ἐχω ἀκούσει ὅτι ὁ Μεντόσα μένει σὲ ἓνα σπίτι φρούριο.

— Ὁ Ζορρό ἔχει μελετήσει ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ὑπο-

θέσεως, ἀπαντᾶ ὁ Δὸν Πάμπλο. Καὶ θὰ εἶναι πιὸ προσεκτικὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, γιατρέ μου. Μὴν ἀνησυχῆτε.

Ὁ Ζορρό

βγαίνει κυνῆγι

ΛΙΓΟ ἀργότερα ὁ Δὸν Πάμπλο ἀνεβαίνει στὸ δωμάτιό του. Κλείνει τὴν πόρτα, κλειδώνει, καὶ μὲ σταθερὸ βῆμα κατευθύνεται πρὸς τὸν τοῖχο ποὺ βρίσκεται στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κρεβατιοῦ του. Μὲ τὸν ἀντίχειρά του, πιέζει ἓνα σημεῖο τῆς ταπετσαρίας. Καὶ ἀμέσως ἓνα κομμάτι τοῦ τοίχου ὑποχωρεῖ καὶ ἓνα στενὸ πέρασμα δημιουργεῖται στὸν τοῖχο.

Ἀποφασιστικά, ὁ Δὸν Πάμπλο περνᾶει ἀπὸ τὴν μυστικὴ πόρτα. Καὶ τὸ κομμάτι τοῦ τοίχου ξαναγυρίζει στὴ θέση του χωρὶς νὰ ἀφίση στὴν ταπετσαρία καὶ τὸ παραμικρὸ σημάδι χαραμάδας.

Ὁ Δὸν Πάμπλο κατεβαίνει μιὰ σκάλα, στὸ πίσω μέρος τῆς ὁποίας ἀρχίζει ἓνας σκοτεινὸς διάδρομος. Ἀπὸ ἓνα ράφι τοῦ τοίχου, παίρνει ἓνα ἠλεκτρικὸ φανάρι καὶ φωτίζοντας τὴ στοὰ ποὺ εἶναι σκαμμένη μέσα στὸ βράχο, προχωρεῖ μὲ γοργὸ βῆμα.

Ὑστερα ἀπὸ πεντακόσια περίπου μέτρα ὁ διάδρομος ἀνοίγει σὲ ἓνα κυκλικὸ δωμάτιο. Ὁ Δὸν Πάμπλο σταματᾶει ἐκεῖ. Ἀπὸ ἓνα ἀδιάβροχο σάκκο κρυμμένο εἰς τὸ κοί-

λωμα του βράχου, βγάζει ένα μαγιό από δέρμα τζάγκουαρ. Γδύνεται με γρήγορες, κινήσεις και φορεί το μαγιό. Ύστερα, περνάει στο κεφάλι του μια μάσκα φτιαγμένη από χοντρό συμπαγές χρυσάφι. Περνάει στη ζώνη του ένα βαρύ μαχαίρι, και στο χέρι του παίρνει ένα μακρύ μαστίγιο φτιαγμένο από δέρμα ίπποποτάμου. Είναι έτοιμος τώρα. Στη θέση του Δόν Πάμπλο Ντελόρο του κοσμικού εκατομμυριούχου, βρίσκεται ο Ζορρό της ζούγκλας... 'Ο άνθρωπος με τη χρυσή μάσκα, στον οποίο καταφεύγουν όλοι οι κατατρεγμένοι και οι άδικημένοι που ζητούν προστασία και δικαιοσύνη.

'Ο Ζορρό, με γρήγορο βήμα, διασχίζει το δωμάτιο και μπαίνει στην στοά που συνεχίζεται από την απέναντι πλευρά του. Και ύστερα από δέκα λεπτά περίπου φθάνει στο τέρμα της. Μπροστά του ο δρόμος κλείνει από το γρανίτινο τοίχωμα. 'Αλλά ο Ζορρό απλώνει το χέρι του και τα δάχτυλά του πιέζουν μια προεξοχή του βράχου. Μια άορατη ως τη στιγμή εκείνη πόρτα σχηματίζεται τότε μπροστά του. 'Ο Ζορρό περνάει από το άνοιγμα, και βρίσκεται σε ένα υπόγειο δωμάτιο σκοτεινό, χαμηλοτάβανο, γεμάτο σκόνες και αράχνες.

* * *

Σε απόστασι ενάμισυ χιλιομέτρου περίπου από την 'Αθιέντε ντελ Σόλ, εκεί που αρχίζει η ζούγκλα, βρίσκεται

ένας μελαγχολικός σωρός έρειπίων. Κάστρο χτισμένο πριν από αιώνες από τους Ισπανούς. 'Ο άλλοτε περήφανος πύργος έχει τώρα καταφαγωθή από το χρόνο και μόνο κουκουβάγιες και φίδια το κατοικούν. 'Η τροπική βλάστησι το έχει κυριεύσει έντελώς κι' επάνω από τα δέντρα μόνο ή κορυφή του κεντρικού πύργου ύψώνεται, με τοίχους μαυρισμένους και γκρεμισμένες επάλξεις. 'Ολοι οι κάτοικοι των γύρω χωριών, ωστόσο πιστεύουν ότι ο πύργος κατοικείται από φαντάσματα. Πολλές φορές τη νύχτα περίεργα βογγητά ακούονται από εκεί, και αλλόκοτες ανταύγειες φωτός φαίνονται να τριγυρίζουν στα έρείπια. 'Η Κάζα ντες 'Ομπρες, το «σπίτι των Ίσκιων» όπως το έχουν ονομάσει, είναι σίγουρα στοιχειωμένο. Και κανένας δεν τολμάει να ζυγώσει νύχτα ή μέρα.

Αυτό το βράδυ ωστόσο, σε ένα δωμάτιο του παλιού πύργου υπάρχει φώς, και μάλιστα ηλεκτρικό! Το δωμάτιο, μοντέρνο διασκευασμένο, είναι άνετο και ευρύχωρο. Και στην πολυθρόνα, που βρίσκεται δίπλα στο τραπέζι, δεν κάθεται κανένα φάντασμα, αλλά ο Πάντσο, ο βοηθός του Ζορρό ο μικροσκοπικός άνθρωπάκος που τρέμει αδιάκοπα από το φόβο του, λιποθυμάει με τον παραιμικρό θόρυβο που θα άκούση και δεν παύει να διηγείται φανταστικά του κατορθώματα που κάνουν τον

Ζορρό νὰ γελᾷ κάτω ἀπὸ τὴ χρυσὴ του μάσκα.

Ὁ Πάντσο ἔχει μανία μὲ τὰ περιπετειώδη μυθιστορήματα. Καὶ ἀπόψε εἶναι πάλι βυθισμένος στὸ διάβασμα ἐνὸς βιβλίου. Ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχος ἐπειδὴ πρὶν ἀπὸ λίγην ὥρα τοῦ φάνηκε ὅτι κάποιος χτυποῦσε ἀπ' ἔξω τὸν τοῖχο τοῦ δωματίου του. Ἀμέσως ἠ φαντασία του φουντώνει. Καὶ ἀρχίζει νὰ τρέμη ὀλόκληρος.

— Ἦρθαν γιὰ νὰ μὲ σκοτώσουν, μουρμουρίζει. Ξέρουν πὼς δὲν μποροῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μαζί μου καὶ θέλουν νὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ τὴ μέση μὲ μπαμπεσιά! Αὐτὰ τὰ χτυπήματα, εἶναι ἀσφαλῶς ἀπὸ λαστὸ μὲ τὸν ὁποῖο ἀνοίγουν τρύπα στὸν τοῖχο γιὰ νὰ βάλουν δυναμίτη καὶ νὰ μὲ τινάξουν στὸν ἀέρα!

Ἀλλὰ τὰ χτυπήματα σὲ λίγο σταματοῦν καὶ ὁ Πάντσο, ἀνακουφισμένος κάπως, ξανακάθησε στὴν πολυθρόνα του καὶ παίρνει πάλι τὸ βιβλίο. Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ διαβάσῃ δύο σελίδες καὶ τὰ χτυπήματα ξαναρχίζουν.

Τὸ χέρι τοῦ Πάντσο, τινάζεται αὐτόματα στὸ περίστροφο ποῦ βρίσκεται δίπλα του, στὸ τραπέζι. Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία. Σίγουρα κάποιος σκάβει τὸ τοῖχο γιὰ νὰ βάλῃ δυναμίτη.

Ὁ Πάντσο σηκώνεται καί, μὲ βήματα ποῦ προσπαθεῖ νὰ κἀνῃ ἀθόρυβα, πλησιάζει τὸν διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ καὶ

σιβύνει τὸ φῶς. Ὑστερα, πηγαίνει καὶ ἀνοίγει τὸ μικρὸ, στενὸ, καγκελλόφρακτο παραθυράκι τοῦ δωματίου καὶ προσπαθεῖ νὰ κυττάξῃ ἔξω. Ἀλλὰ ὁ τοῖχος εἶναι πολὺ χοντρὸς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δῆ τίποτε, μέσα στὸ σκοτάδι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἓνα χτύπημα δυνατώτερο ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀκούεται, σὰν κάτι νὰ βρόντησε στὸν τοῖχο καὶ ἀκριβῶς δίπλα στὸ παράθυρο. Ταυτόχρονα, μιὰ πνοὴ ἀπὸ ζεστὸ ἀέρα μπῆκε μὲ ὄρμη ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου. Ὁ Πάντσο τινάζεται πρὸς τὰ πίσω ἔντρομος. Μέσα στὸ ἀρρωστημένο μυαλό του δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωση ὅτι τὸ χτύπημα ἐκεῖνο εἶναι ἡ... ἔκρηξις τοῦ δυναμίτη! Καὶ ὁ ζεστὸς ἀέρας τὰ ἀέρια ἀπὸ τὴν ἔκρηξι. Θέλει νὰ φωνάξῃ ἀλλὰ δὲν μπορεῖ, γιὰτὶ ὁ λαιμὸς του εἶναι φραγμένος ἀπὸ τὸ φόβο. Καὶ ὁ φόβος του γίνεται ἔξαλλος πανικὸς καθὼς ἀκούει μέσα στὸ σκοτάδι νὰ χτυποῦν στ' ἀλήθεια αὐτὴ τὴ φορά, τὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Τὸ μυαλό του, ἀρνεῖται νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι τὰ χτυπήματα τῆς πόρτας εἶναι συνθηματικά. Καί, καθὼς πιστεύει ὅτι δέχεται συνδυασμένη ἐπίθεσι ἀπὸ δύο πλευρὲς, κι' ὅτι... πεθαίνει, ὁ Πάντσο νοιώθει τὰ πόδια του νὰ λυγίζουν. Τὸ περίστροφο γλυστράει ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ βροντᾷ στὸ πάτωμα, μαζί μὲ τὸ σῶμα τοῦ παθολογικὰ φοβιτσιάρη ἀνθρωπάκου ποῦ λιποθυμᾷ. Ὄταν συνέρχεται, καθὼς ἔχει

τὰ βλέφαρά του κλεισμένα, ὁ Πάντσο βλέπει ἓνα κόκκινο φῶς.

— Παναγιά μου!, κλαψουρίζει. Δὲν σκοτώθηκα λοιπόν, ἄλλὰ καίομαι! Οἱ κακούργοι ἔβαλαν φωτιά στὸν πύργο!

Ἄνοίγει τὰ μάτια του ὥσ-τόσο καὶ διαπιστώνει ὅτι τίποτε τέτοιο δὲν συμβαίνει. Τὸ φῶς τοῦ δωματίου, ἀπλῶς, εἶναι ἀναμμένο. Καὶ μέσα ἀπὸ τὰ κλειστά του βλέφαρα, τοῦ φάνηκε κόκκινο. Ὅσο γιὰ κακούργους, ὁ Πάντσο δὲν βλέπει παρὰ μιὰ μορφή πού σκεπάζεται ἀπὸ μιὰν ἀλλόκοτη χρυσή μάσκα καὶ εἶναι σκυμμένη ἀπὸ πάνω του. Μεγάλη ἀνακούφισις τὸν κυριεῦει βλέποντας τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ χρυσή μάσκα.

— Εὐτυχῶς πού ἦρθες, καλέ μου Ζορρό, λέει, καὶ ἀνακάθεται στὸ πάτωμα. Τὰ γουρλωμένα ματάκια του κυττάζουν ἀνήσυχα τριγύρω.

— Τί ψάχνεις νὰ βρῆς; τὸν ρωτᾷ ὁ Ζορρό.

— Τὴν... ἔκρηξι, ἀπαντᾷ ὁ Πάντσο. Δὲν ξέρεις τί ἔγινε; Ἦρθαν οἱ ἄτιμοι νὰ μὲ σκοτώσουν. Ἄλλὰ ἐπειδὴ ξέρουν πῶς δὲν μπορούν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μαζί μου, ἔσκαψαν μιὰ τρύπα στὸν πύργο κι' ἔβαλαν δυναμίτη. Ἐγινε μιὰ φοβερὴ ἔκρηξις καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο μπῆκε μιὰ γλῶσσα φωτιάς καὶ καυτὰ ἀέρια. Καθὼς βοισκόμουν μπροστὰ στὸ παράθυρο, τὰ ἀέρια μὲ βρῆκαν κατάμουτρα καὶ μὲ πέταξαν χάμω. Φαίνεται ὅμως

ὅτι ὁ τοῖχος εἶναι πολὺ γερός.

Ὁ Ζορρό χαμογελάει πίσω ἀπὸ τὰ μάτια του. Καταλαβαίνει τί συνέβη ἐπειδὴ ξέρει ὅτι ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Πάντσο ὑπάρχει ἓνα μεγάλο δέντρο. Φαίνεται λοιπόν, ὅτι κάποιο κλαδὶ τοῦ δέντρου, σπρωγμένο ἀπὸ τὸν ἀέρα χτυποῦσε τὸν τοῖχο. Καὶ ἡ παθολογικὴ φαντασία τοῦ μικροσκοπικοῦ ἀνθρωπάκου ἔπλασε τὸν μῦθο τῆς δυναμιτιστικῆς ἀποπείρας.

— Ναί, λέει, ὥστόσο. Φαίνεται ὅτι ὁ τοῖχος εἶναι πολὺ γερός. Ἄλλὰ τώρα δὲν μπορούμε νὰ δοῦμε τί συνέβη. Ἐχουμε δουλειά.

— Θὰ πάρης τὸ ἐλικόπτερο, ρωτᾷ ὁ Πάντσο.

— Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Ζορρό. Θέλω νὰ κάνω μιὰν ἐπίσκεψι!

— Εἶναι ἔτοιμο, τὸν πληροφορεῖ ὁ Πάντσο. Τοῦ πέρασα καινούργια πισινὴ ἔλικα καὶ τὸ δοκίμασα τὸ πρωῖ.

— Μπράβο, Πάντσο, λέει ὁ Ζορρό ἐπιδοκιμαστικά. Χωρὶς ἔσένα δὲν ξέρω στ' ἀλήθεια τί θὰ γινόμεν. Πάμε λοιπόν.

Ὁ μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος, φουσκώνει ἀπὸ ὑπερηφάνεια, γιὰ τὴν ἀναγνώρισι τῆς ἀξίας του ἀπὸ τὸν μεγάλο του φίλο. Καὶ οἱ δύο ἄνδρες βγαίνουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ κατευθύνονται πρὸς τὸν κεντρικὸ πύργο τοῦ οἰκοδομήματος, ὅπου περιμένει τὸ Μαῦρο Πουλί, τὸ μικρὸ ἀλλὰ ἰσχυρότατο ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό. Λίγο ἀργότερα, τὸ Μαῦρο Πουλί ξεκολλάει μαλακᾶ

ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ πύργου καὶ ἀνυψώνεται ἀθόρυβα στὸν νυχτερινὸ οὐρανό. Ὁ Ζορρό ξεκινᾷ γιὰ κυνήγι.

Νυχτερινὸς
ἐπισκέπτης

 ΤΗΝ ἐξοχικὴ ἀπομακρυσμένη ἔπαυλι τοῦ σεμιόρ Μεντόσα, ὅλα εἶναι ἤσυχα. Οἱ πιστοὶ ἄνθρωποι τοῦ βασιλιά τοῦ ὑποκόσμου τοῦ Μανάου, ἀγρυπνοῦν παίζοντας χαρτιά στὸ μεγάλο χῶλ τῆς κατοικίας - φρουρίου, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Μεντόσα στὸ δωμάτιό του, πίσω ἀπὸ τὴν ἀσφάλεια τῆς σιδερένιας πόρτας τοῦ δευτέρου πατώματος, ἐτοιμάζεται νὰ κοιμηθῆ. Στὸ πρόσωπό του πλανιέται ἓνα σατανικὸ χαμόγελο. Γιατὶ βλέπει τὰ σχέδιά του νὰ ἐπιτυγχάνουν. Οἱ ἀπειλὲς τοῦ διοικητοῦ τῆς ἀστυνομίας δὲν τοῦ κάνουν τὴν παραμικρὴ ἐντύπωση, ἐπειδὴ ξέρει ὅτι δὲν θὰ βρεθῆ καμμιά ἀπόδειξις ἐναντίον του. Καὶ κανεὶς δὲν ξέρει ὅτι τὸ ἔδαφος τῆς Ἄλτα Πλάνα κρύβει στὰ σπλάχνα του τὸν ἀμύθητο θησαυρὸ τοῦ πετρελαίου. Ἔτσι οἱ ἰδιοκτῆτες - μεγαλοκτηματίες θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ τοῦ πουλήσουν τὰ κτήματά τους, ποὺ θὰ ἔχουν γίνῃ ἄχρηστα ὕστερα ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῶν καουτσουκόδεντρων. Αὔριο πάλι, οἱ ἄνθρωποι του ἔχουν ἐντολὴ νὰ βάλουν φωτιά σὲ ἄλλο τμῆμα τοῦ δάσους. Καὶ κατόπιν σὲ ἄλλο, ὡς ποὺ οἱ σκληρο-

τράχηλοι καὶ ὑπερήφανοι ἰδιοκτῆτες νὰ συντριβοῦν καὶ νὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ συνθηκολογήσουν.

Τὴν ὥρα ὡστόσο ποὺ ὁ σεμιόρ Μεντόσα κάνει αὐτὲς τὶς εὐχάριστες σκέψεις, κάτι σὰν ἀρπακτικὸ ὄρνεο προβάλλει ἀθόρυβα ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ οὐρανό. Ὁ σεμιόρ Μεντόσα δὲν ὑποπτεύεται τὴν παρουσία του, ἐπειδὴ κανένας θόρυβος δὲν ἀκούγεται. Καὶ τὸ πελώριο ἀρπακτικὸ ὄρνεο, ποὺ μόλις διακρίνεται μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, κατεβαίνει καὶ κάθεται μαλακὰ στὴν ταράτσα τοῦ σκοτεινοῦ φρουρίου. Ὁ σεμιόρ Μεντόσα ποτὲ δὲν φαντάσθηκε ὅτι θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ δεχθῆ ἐπίσκεψι ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ἔτσι ἡ ταράτσα του εἶναι τελείως ἀφύλακτη. Καὶ ὁ Ζορρό, ποὺ πηδάει ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερό του, δὲν ἔχει καμμιά δυσάρεστη συνάντησι.

Ὁ ἐκδικητὴς μὲ τὴ χρυσὴ μάσκα προχωρεῖ ὡς τὸ παραπέτο τῆς ταράτσας καὶ σκύβει ἐξετάζοντας τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ. Τὰ πάντα, στὸ μεγάλο σπίτι εἶναι σκοτεινά. Μόνο στὸ ἰσόγειο βγαίνει φῶς ἀπὸ τὰ πζάμια τῆς ἐξώπορτας. Καὶ στὸ δεύτερο πάτωμα τρία μέτρα ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου στέκεται ὁ Ζορρό ὑπάρχει ἓνα ἐπίσης φωτισμένο παράθυρο. Εἶναι τὸ παράθυρο τοῦ Μεντόσα, στὸν ὁποῖο ὁ Ζορρό σκοπεύει νὰ κἀνῃ μιὰ ἐπίσκεψι.

Μὲ σταθερὰ χέρια, ὁ Ζορρό ξετυλίγει τὸ μαῦρο του μαστί

γιο. Ἡ πόρτα ποὺ ὀδηγεῖ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ στὴν ταράτσα, εἶναι σιδερένια καὶ κλειδωμένη. Καὶ ὁ Ζορρὸ δὲν ἀσχολεῖται καθόλου μ' αὐτήν. Μὲ προσοχὴ τυλίγει τὴν ἄκρη τοῦ μαύρου μαστιγίου τοῦ σὲ ἓνα σωλήνα τοῦ ἐξαερισμοῦ ποὺ βγαίνει στὴν ταράτσα. Ὑστερα, μ' ἓνα πήδημα, βρίσκεται πάνω στὸ παραπέτο. Καὶ μὲ εὐκινησία πιθήκου, ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει πρὸς τὸ παράθυρο κρεμασμένος ἀπὸ τὸ μαστίγιο. Φθάνοντας στὸ ὕψος τοῦ παραθύρου, ὁ Ζορρὸ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου. Ἡ νύχτα εἶναι ζεστή καὶ ὁ ἀρχισυμμορίτης ἔχει ἀφήσει τὰ τζάμια ἀνοιχτά. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἔχει γυρισμένη τὴ ράχη τοῦ πρὸς τὸ παράθυρο καὶ σκυμμένος, λύνει τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν του.

Ὁ Ζορρὸ πατάει στὸ περβάζι καὶ πιάνεται μὲ τὸ ἓνα χέρι ἀπὸ τὴν κάσα. Μὲ τὸ ἄλλο, δίνει δύο ἐλαφρὰ τινάγματα στὸ μαστίγιο. Καὶ ὁ εἰδικὰ φτιαγμένος κόμπος, λύνεται ἀπὸ τὸν σωλήνα. Ὁ Ζορρὸ μαζεύει μὲ ἀργὲς κινήσεις τὸ μακρὸ μαστίγιο καὶ τὸ κουλουριάζει. Εἶναι τώρα ἕτοιμος.

Μὲ ἓνα ἐλαφρὸ πήδημα βρίσκεται μέσα στὸ δωμάτιο. Καί, μὲ φωνὴ ψυχρὴ σὰν πάγο προφέρει:

— Μπουένας νόθες, καλησπέρα, σεγιὸρ Μεντόσα!

Ὁ ἀρχισυμμορίτης τινάζεται ὀρθίος καὶ γυρίζει ἀπό-

τομα πρὸς τὸ παράθυρο. Ὁ Ζορρὸ ὁμολογεῖ στὸν ἑαυτό του ὅτι ὁ σεγιὸρ Μεντόσα εἶναι στ' ἀλήθεια ἄνθρωπος πολὺ ψυχραῖμος καὶ ταχύς. Καθὼς γυρίζει ἤδη, τὸ χέρι τοῦ εὐθύς ἀνεβαίνει στὸ στήθος του. Καὶ βρίσκεται ὠπλισμένο μὲ ἓνα βαρὺ πιστόλι «Λουγκερ». Ἀλλὰ ὁ Ζορρὸ εἶναι πιὸ γρήγορος ἀκόμη. Καί, πρὶν τὸ πιστόλι προφθάσῃ νὰ βγῆ ἐντελῶς ἀπὸ τὴ θήκη τῆς μασχάλης, τὸ μαῦρο μαστίγιο τινάζεται σφυρίζοντας σὰν ζωντανὸ φίδι καὶ ἡ ἄκρη τοῦ τυλίγεται ὀδυνηρὰ γύρω ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ συμμορίτη. Τὰ δάχτυλα τοῦ Μεντόσα παραλύουν ἀπὸ τὸ τσουχτερὸ χτύπημα. Καὶ τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ πέφτει στὸ παχὺ χαλὶ ποὺ σκεπάζει τὸ πάτωμα ἐνῶ στὸ πρόσωπό τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ὑπακόσμου ζωγραφίζεται μιὰ ἔκφρασις ἀφάνταστης κακίας.

— Λοιπὸν, σεγιὸρ Μεντόσα, λέει ὁ Ζορρὸ μὲ εἰρωνικὴ φωνή. Δὲν σὲ φανταζόμουν, ἀλήθεια, τόσο λίγο κοινωνικό. Ἐγὼ ἦρθα νὰ σοῦ κάνω μιὰ φιλικὴ ἐπίσκεψι, κι' ἐσύ μὲ ὑποδέχεσαι μὲ τέτοιο γρόπο; Ντροπὴ σου! Ποιὸς σοῦ ἔδωσε τέτοια κακὴ ἀνατροφή;

Ὁ Μεντόσα ἔχει ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμίαν του.

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα; ρωτάει μὲ σφυριχτὴ φωνή.

Ἀλλὰ καθὼς μιλάει, τὸ χέρι τοῦ κινεῖται μὲ φυσικότητα πρὸς τὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, σὰν νὰ θέλῃ

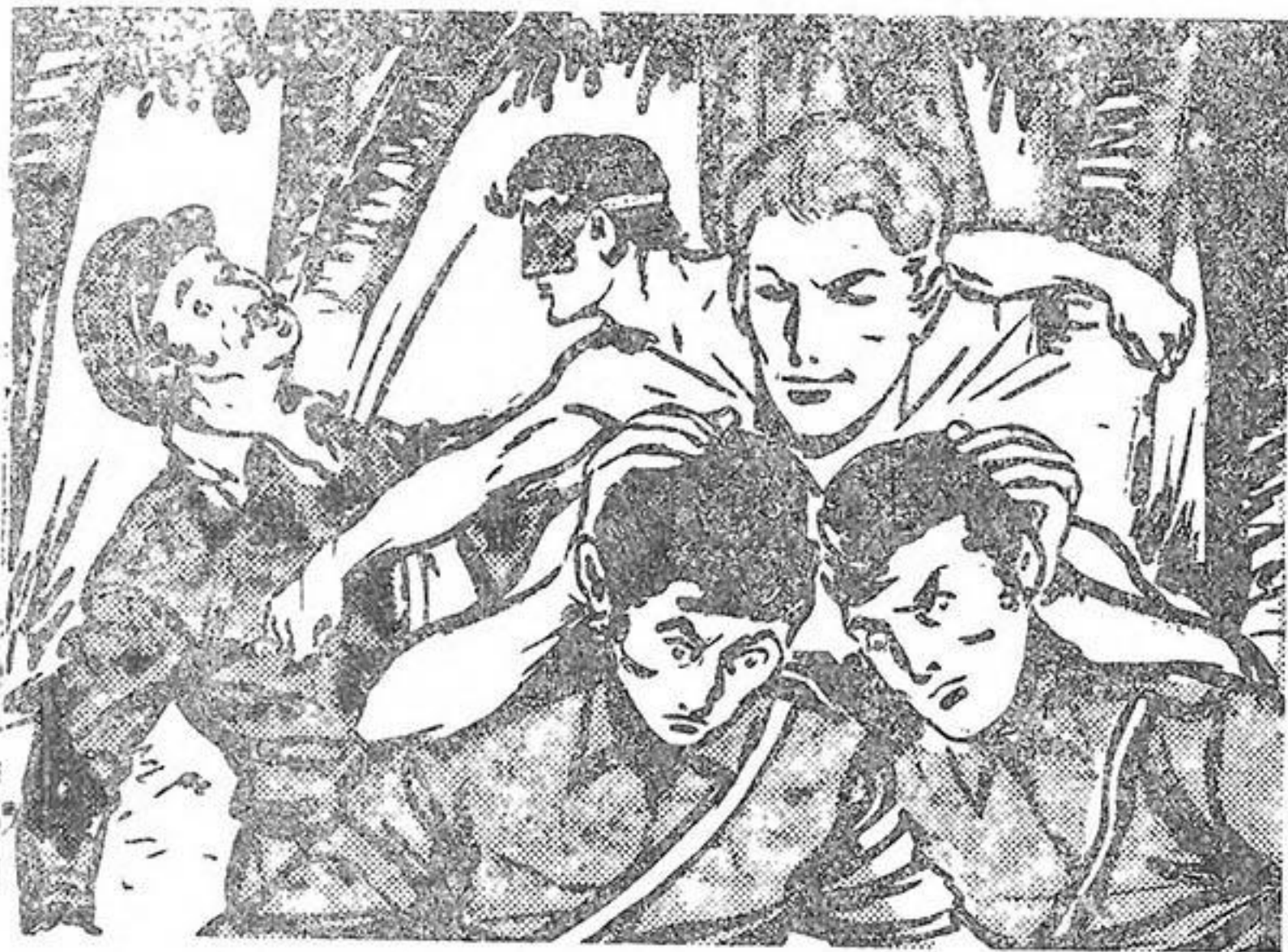
νά βγώλη τσιγάρο. Ἡ κίνησί του όμως μένει στὴ μέση.

Μὲ μεγαλύτερη δύναμι αὐτὴ τὴ φορά, τὸ μαστίγιό τιβάζεται ξανά καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν καρπό. Ὁ Ζορρό τινάζει τὴ λαβὴ τοῦ μαστιγίου καὶ ὁ ἀρχισυμμορίτης σέρνεται βίαια, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ μὲ μιὰ κραυγὴ πόνου πέφτει στὸ πάτωμα.

Ὁ Ζορρό βρίσκεται μὲ δυὸ βήματα ἀπὸ πίσω του. Τὸ πόδι του κλωτσάει τὸ πεσμένο πιστόλι καὶ τὸ στέλνει στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου. Ὑστερα, ἀρπάζει τὸ σακκάκι τοῦ Μεντόσα ἀπὸ τὸ γιακά. Καὶ μὲ ἓνα ἀπότομο τράβηγμα, τὸ σχίζει σὲ δύο ἀπὸ πύ-

σω μέχρι κάτω, ἀφίνοντας τὴ ράχη του σκεπασμένη μόνο μὲ τὸ πουκάμισο. Ὁ Μεντόσα ἔχει τώρα χάσει τελείως τὴν ψυχραιμία του. Πανικόβλητος θέλει νὰ σηκωθῆ ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει παρὰ νὰ βοεθῆ γοναπιστός. Γιατὶ ὁ Ζορρό τραβιέται πίσω μερικὰ βήματα. Καὶ τὸ μαστίγιό του, πέφτει σφυρίζοντας στοὺς ὤμους τοῦ συμμορίτη κόβοντας σὰν ξυράφι τὸ λεπτὸ μεταξωτὸ πουκάμισο καὶ ἀποσπῶντας ἀπὸ τὸ στήθος του μιὰ κραυγὴ πληγωμένου θηρίου.

Ἄλλὰ ὁ Ζορρό δὲν φαίνεται νὰ συγκινηθῆ ἀπὸ τὴν κραυγὴ ἐκείνη. Μὰ ρυθμικὲς κινήσεις τὸ μπράτσο του ση-

Μέσα σὲ δύο δευτερόλεπτα, οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν ἐξουδετερωθῆ.

κάνεται και ξαναπέφτει, μιὰ δυό, τρεῖς, πέντε, δέκα φορές κάνοντας τὸν Μεντόσα νὰ βγάζη ὄλο και πιδό σπαρακτικὲς κραυγὲς πόνου. Μάταια προσπαθεῖ ὁ ἀρχισυμμορίτης νὰ φυλαχθῆ σηκώνοντας τὸ χέρι του. Τὸ μαῦρο μαστίγιο τὸν βρίσκει στὴ μασχάλη, στὸ λαιμό, στὸ στήθος, στὴ ράχη, στὰ πλευρά, κομματιάζοντας τὸ πουκάμισό του και κάνοντας τὸ αἷμα του νὰ τρέχη ἀπὸ ἀπειρα κόκκινα αὐλάκια.

Στὸ τέλος, κάθε δύναμι φεύγει ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Μεντόσα, ποὺ σωριάζεται στὸ πάτωμα βογγώντας, ἀνίκανος και νὰ φωνάξη ἀκόμη. Τότε ὁ Ζορρό σταματᾷ. Μὲ ἤρεμες κινήσεις κουλουριάζει και πάλι τὸ μαῦρο μαστίγιο και τὸ περνᾷ στὸ μπράτσο του. Πλησιάζει ὕστερα τὸν πεσμένο Μεντόσα και τοῦ δένει χέρια και πόδια χρησιμοποιώντας τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν του.

— Καὶ τώρα σεγιόρ Μεντόσα, λέει μὲ τὴν ψυχρὴ ἀμείλικτη φωνή του, ἀκουσέ με καλά: Αὐτὸ ποὺ σοῦ συνέβη ἀπόψε, εἶναι μιὰ μικρὴ τιμωρία, γιὰ ὅσα ἐγκλήματα ἔκανες. Δυστυχῶς δὲν σκοτώνω παρὰ μόνον ὅταν βρεθῶ σὲ ἀνάγκη. Ἀλλὰ ἡ τιμωρία αὐτὴ δὲν εἶναι τίποτε ἐμπρὸς σὲ ὅ,τι θὰ πάθης, ἂν ἔστω και ἓνα φύλλο δέντρου καὶ ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρὸς στὴν Ἀλτα Πλάνα. Ξέρω γιὰτί θέλεις νὰ ἀποκτήσης τὴν ἔκτασι αὐτὴ και δὲν σκοπεύω νὰ ἀφήσω νὰ περάση στὰ χέρια σου ἓνας

πλοῦτος ποὺ θὰ σοῦ δώση τεράστια δύναμι γιὰ νὰ συνεχίσης πιδό ἀπρόσβλητος τὰ κακουργήματά σου. Πρόσεξε λοιπόν. Γιὰτί τὴν ἐρχομένη φορὰ ποὺ θὰ μὲ δῆς μπροστά σου, θὰ πρέπει νὰ καταλάβης ὅτι ἔφθασε ἡ τελευταία σου στιγμὴ! Στὸ χέρι σου εἶναι νὰ ἀποφύγης μιὰ τέτοια συνάντησι! Τώρα σ' ἀφίνω, και εἶμαι σίγουρος ὅτι θὰ μπορέσης νὰ λυθῆς σὲ καμμιά δεκαριὰ λεπτά. Οἱ ἄνθρωποι σου θὰ σὲ περιποιηθοῦν.

Λέγοντας αὐτά, ὁ Ζορρό τραβάει ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ Μεντόσα ἓνα κρίκο μὲ πολλὰ κλειδιά. Βγαίνει ὕστερα ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, και μὲ γρήγορο βῆμα κατευθύνεται στὴ μικρὴ σκάλα ποὺ βγαίνει στὴν ταράτσα. Μιὰ ματιὰ στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας τοῦ δείχνει ποιὸ εἶναι τὸ κλειδί ποὺ πρέπει νὰ ταιριάξη. Καὶ δύο λεπτὰ ἀργότερα, βρίσκεται καθισμένος στὸ ἐλικόπτερό του. Τὸ χέρι του τραβάει τὸν μοχλὸ τῆς ἐκκινήσεως. Καὶ τὸ Μαῦρο Πουλι ἀνυψώνεται και χάνεται στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

Ὁ Ζορρό...
ἐμπρηστής!

Ο ΣΕΝΙΟΡ Μάριο Περεθ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν ἐνοχλοῦν τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου. Καὶ γι' αὐτό, ἀπλώνει τὸ χέρι του και σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου μὲ μουγγρητὸ θυμωμένου πούμα, ὅταν τὸ ἐπό-

μενο διαπαραστικὸ κουδούνισμα τὸν ξυπνάει.

— Μηχάνημα τοῦ διαβόλου!, γρυλλίζει καθὼς φέρνει τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί του. ποῖός εἶναι;

— Κύριε διοικητά, ἐδῶ Γκομέθ, ἀκούει τὴν φωνὴ τοῦ ἀρχιφύλακα τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἔ, τί συμβαίνει πάλι; Δὲν μπορείτε ἀνίκανοι, νὰ κάνετε κάτι μοναχοί σας; Πρέπει καὶ στὸν ὕπνο μου νὰ μὲ κυνηγάτε γιὰ ψύλλου πήδημα;

— Εἶναι κάτι σοβαρὸ κύριε διοικητά, λέει ὁ Γκομέθ. Τηλεφώνησε ὁ Ἰγκνάσιο Μεντόσα.

— Ὁ Μεντόσα; Καὶ τί θέλει; ρωτᾷ με ξαφνικὸ ἐνδιαφέρον ὁ Παρέθ.

— Θάλει, λέει, νὰ σᾶς πῆ κάτι πολὺ σπουδαῖο. Μιὰ πληροφορία γιὰ τοὺς ἐμπρησμούς!

— Ἔ, ποῦ εἶναι τώρα;

— Περιμένει στὸ τηλέφωνο. Νὰ σᾶς συνδέσω;

— Καὶ ρωτᾶς, βρὲ χοντροκέφαλε; Τί περιμένεις; Ὡρύεται ὁ σενιὸρ Παρέθ.

Ἐνα «κλικ» ἀκούγεται, κι' ἀμέσως ὕστερα, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ σύρματος ἔρχεται μιὰ βραχνὴ φωνή.

— Σενιὸρ Παρέθ ἐσεῖς ρωτᾷ.

— Ὁ ἴδιος. Ἐσὺ εἶσαι, Μεντόσα;

— Ἐγώ, κύριε διοικητά.

— Καὶ πῶς ἔγινε ἔτσι ἡ φωνή σου;

— Ἐπεσα θύμα τοῦ Ζορρό, κύριε διοικητά, κλαψουρί-

ζει ὁ Μεντόσα. Ἄν δῆτε τὴ ράχη μου, θὰ φρίξετε. Μὲ ἔδειρε μὲ τὸ μαστίγιό του, ὡς ποὺ μὲ ἄφησε ἀναίσθητο.

Ὁ σενιὸρ Παρέθ χαμογελάει.

— Ὅχι βέβαια ὅτι δὲν σοῦ χρειάζοταν, λέει, ἀλλὰ γιὰ ποῖό λόγο ἀπεφάσισε ὁ Ζορρό νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ σένα;

— Εἶναι ὁ ἐμπρηστής! φωνάζει ὁ Μεντόσα. Αὐτὸς βάζει φωτιὲς στὸ δάσος!

Ὁ σενιὸρ Παρέθ ποὺ εἶναι κατὰ τὰ ἄλλα ἕνας ἱκανὸς καὶ ἰξυπνος ἀστυνομικὸς, ἔχει πάθει ψύχωση μὲ τὸν Ζορρό. Καὶ μόλις ἀκούει τὸ ὄνομά του, ὁ νοῦς του παύει νὰ λειτουργῆ κανονικῶς.

— Ἄ, τὸν ἄτιμο!, μουγρίζει. Καλὰ τὸ ἔλεγα ὅτι εἶναι ὁ μεγαλύτερός ἐγκληματίας τῆς Βραζιλίας! Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως, γιὰτί σοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψη.

— Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μὲ ἐκβιάση. Μοῦ εἶπε ὅτι ὅλος ὁ κόσμος πίστευε πῶς ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐμπρηστής. Καὶ ὅτι, ἂν δὲν τοῦ παραδώσω ἕκατὸ χιλιάδες δολλάρια, μόλις μὲ εἰδοποιήση, θὰ φροντίση νὰ ἀφίση στὸν τόπο τῆς πυρκαϊᾶς πειστήρια ποὺ νὰ ἀποδεικνύουν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐνοχος. Καὶ ὅτι θὰ εἰδοποιήση συγχρόνως τὶς ἐφημερίδες καὶ τὸν κόσμο γιὰ νὰ μὲ λυντσάρουν!

Ἡ φωνὴ τοῦ Μεντόσα ἔχει ἕναν τόνου ὑστερισμοῦ, καθὼς προφέρει τὰ τελευταῖα λόγια. Καὶ ὁ σενιὸρ Παρέθ πείθεται ὅτι ὁ ἀρχισυμμορί-

της τοῦ λέει τὴν ἀλήθεια, καὶ εἶναι πανικόβλητος.

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάνης; ρωτάει.

— Τί νὰ κάνω; Λεφτὰ δὲν ἔχω νὰ τοῦ δώσω, φυσικά. Ζητῶ, λοιπὸν τὴν προστασία τῆς ἀστυνομίας. Ὅπως κάθε πολίτης, πληρώνω φόρους κι' ἔχω δικαιώματα!

— Καλά - καλά, τὸν κόβει ὁ σεγιὸρ Περέθ. Πάψε νὰ κλαῖς σὰν γυναικούλα. Θὰ πάρουμε τὰ μέτρα μας.

— Πῶς; Πότε; φωνάζει πανικόβλητος ὁ Μεντόσα. Ὁ Ζορρὸ θὰ μὲ σκοτώσῃ! Πρέπει νὰ ἔχω ἀμέσως τὴν προστασία τῆς ἀστυνομίας!

— Πάψε σοῦ εἶπα!, τὸν διακόπτει ὁ Περέθ. Τὸ πρῶθ θὰ τὰ κανονίσουμε.

Χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι, κατεβάζει τὸ ἀκουστικό, καὶ βυθίζεται σὲ σκέψεις. Αὐτὴ εἶναι ἴσως ἡ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συλλάβῃ ἐπιτέλους τὸν ἄσπρονδο ἐχθρὸ του. Θὰ χρησιμοποίησῃ τὸν Μεντόσα γιὰ δόλωμα, καὶ πιθανὸν ὁ Ζορρὸ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν στενοχωρεῖ καθόλου. Θὰ λείψουν ἔτσι δύο ἐγκληματίες ταυτοχρόνως.

Τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα, ὁ σεγιὸρ Μεντόσα, τυλιγμένος ὀλόκληρος σὲ ἐπιδέσμους, χαμογελάει σατανικὰ στοὺς ἀνθρώπους του ποὺ στέκονται γύρω του.

— Ἐτσι, ἀμίγος, τοὺς λέει θὰ πιάσουμε μὲ ἓνα συμπάρο δύο τρυγόνια. Ἡ ἀστυνομία θὰ πιάσῃ τὸν Ζορρὸ καὶ ἐγὼ

θὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὶς ὑποψίες γιὰ τοὺς ἐμπρησμούς. Οἱ ἰδιοκτῆτες τῆς Ἄλτα Πλάνα, θὰ προθυμοποιηθοῦν τώρα, φαντάζομαι, νὰ μοῦ πουλήσουν τὰ κτήματά τους. Ἄντῶνιο!

— Σὶ πατρόν;

— Νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃς τὰ παιδιὰ λέει ὁ Μεντόσα. Ἡ «δουλειὰ» θὰ γίνῃ ἀπόψε κι' ὄχι αὔριο ὅπως λέγαμε.

— Μά, πατρόν, εἶναι πολὺ ἀργὰ πιά. Δὲν θὰ μᾶς πάρῃ ἢ νύχτα, παρατηρεῖ ὁ συμμορίτης.

— Ἄν βιαστοῦν, θὰ προλάβουν, ἐπιμένει ὁ Μεντόσα. Καὶ πὲς τοὺς ὅτι θέλω νὰ μοῦ ἀνάψουν μιὰ φωτιά, ποὺ νὰ φαίνεται μέχρι τὸ Ρίο!

— Ὅπως νομίζεις, λέει ὁ Ἄντῶνιο.

Καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο βιασθηκά.

Παγίδα

γιὰ τὸν Ζορρὸ

Η ΚΟΡΗ τοῦ διοικητοῦ τῆς ἀστυνομίας ἢ ὁμορφὴ Ροζίτα εἶναι καθισμένη στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της. Ξαφνικά, τὸ τηλέφωνο χτυπάει καὶ ἡ Ροζίτα παίρνει τὸ ἀκουστικό:

— Ἐμπρός; λέει.

— Τὸν σεγιὸρ Περέθ, παρακαλῶ ἀκούστηκε μιὰ φωνή. Ἐδῶ Μεντόσα. Εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη.

— Περιμένετε μιὰ στιγμή λέει ἡ Ροζίτα.

— Σηκώνεται, ανοίγει τὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ γραφείου καὶ λέει στὸν σεμιὸρ Περέθ πὺ εἶναι σκυμμένος πίσω ἀπὸ ἓνα χάρτη.

— Πατέρα στὸ τηλέφωνο σὲ ζητεῖ ὁ σεμιὸρ Μεντόσα. Εἶναι, λέει, ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Ὁ διοικητὴς τῆς ἀστυνομίας, παρὰ τὴν σεβαστὴ του κοιλιά, εἶναι πολὺ εὐκίνητος. Μὲ τρία βήματα βρίσκεται στὸ τηλέφωνο καὶ παίρνει τὸ ἀκουστικό! Ἀκούει μερικὰ λεπτά, καὶ ὕστερα λέει:

— Ἐν τάξει. Θὰ κάνης ὅπως σοῦ λέει. Καὶ μὴ φοβάσαι, θὰ εἴμαστε κι' ἐμεῖς ἐκεῖ.

Κατεβάζει τὸ ἀκουστικό καὶ γυρίζει στὴ Ροζίτα.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κύρ Ζορρό δὲν θὰ μοῦ γλυτώσῃ. Τὸν ἔχουμε στὴ φάκα γιὰ καλά!

— Τί συμβαίνει; ρωτᾶει ἡ Ροζίτα.

— Ἐκβιάζει τὸν Μεντόσα, τῆς λέει ὁ πατέρας της. Τοῦ ἔδωσε ραντεβού ἀπόψε στὸ ἐξοχικό σπίτι πὺ ἔχει ὁ Μεντόσα στὴν ὄχθη τῆς λίμνης Λεκόνα, ὅπου θὰ πάῃ λέει, γιὰ νὰ παραλάβῃ τὰ χρήματα. Ἀλλὰ ἐκεῖ θὰ εἶμαι κι' ἐγώ. Καὶ ὁ Ζορρό θὰ πιαστῇ σὰν ποντίκι στὴ φάκα!

Ἡ Ροζίτα δὲν ἀπαντᾶει, γιὰ μιὰ στιγμή.

— Θὰ μὲ πάρης κι' ἐμένα μαζί σου; ρωτᾶει.

— Ἄ, ὄχι! Λέει ὁ πατέρας της. Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ καθήσῃ στ' αὐγά σου. Ἡ ἐπιχείρησις εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη. Ὅταν ὁ Ζορρό δῇ ὅτι πα-

γιδεύτηκε κανεὶς δὲν ξέρει τί μπορεῖ νὰ κάνει. Ἄλλωστε, δὲν θὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ ἐλικόπτερο. Θὰ πάμε μὲ αὐτοκίνητο. Ὑπάρχει περίφημος δρόμος γιὰ τὴ λίμνη.

Ἡ Ροζίτα δὲν ἐπιμένει. Ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους της καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Ἐνὰ τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα ὅμως, βρίσκεται στὸ σπίτι της καὶ φωνάζει τὴν γριά Καρμελίτα, τὴν Ἰνδιάνα παραμάνα της πὺ τὴν μεγάλωσε στὰ χέρια της.

— Καρμελίτα, τῆς λέει μὲ ἔξαψι, μόλις τὴν βλέπει. Ὁ Ζορρό κινδυνεύει! Ὁ πατέρας μου πείσθηκε στὸ λόγια τοῦ Μεντόσα καὶ θὰ τοῦ στήσῃ παγίδα. Ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω νὰ πάω ἀπόψε μαζί του, κι' ἔτσι ἡ Νάγια δὲν θὰ βρίσκεται ἐκεῖ γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὸν Ζορρό. Μποροῦμε νὰ τὸν εἰδοποιήσουμε;

Ἡ γριά Ἰνδιάνα χαμογελάει.

— Ἄς μὴν ἀνησυχῇ ἡ περιστέρα μου, ἀπαντᾶει. Ἡ Καρμελίτα θὰ φροντίσῃ. Θὰ στείλω τὸν ἐγγονό μου νὰ βρῇ τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς μου. Καὶ τὰ ταιμπουρίνοθ θὰ μιλήσουν ἀπόψε στὴ ζούγκλα.

* * *

Ὁ Ζορρό τῆς Ζούγκλας προχωρεῖ μὲ προφυλάξεις μέσα στὴ ζούγκλα. Ὁ Μεντόσα φάνηκε ἀκόμη πιὸ ἄμυαλος ἀπὸ ὅσο τὸν ἐνόμιζα καὶ συνέχισε τὸ ἐγκληματικό του ἔργο παρὰ τὴν προειδοποίησι. Πρέπει λοιπὸν τώρα νὰ πλη-

ρώση. Νόμισε ὅτι θὰ γλυτώσει μὲ τὸ νὰ κρυφτῆ στὴν ἐξοχική του βιλλίτσα στὴ λιμνούλα. Λεκάνα. Ἀλλὰ ὁ Ζορρό ἔχει αὐτιά καὶ μάτια παντοῦ. Καὶ τώρα ὁ Μεντόσα θὰ τιμωρηθῆ ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Ἕνα μονάχα πράγμα ἀνησυχεῖ τὸν Ζορρό. Ἀπὸ τὸ σούρουπο ἀκόμα, ὅλη ἡ ζούγκλα ἀντηχεῖ ἀπὸ ἓνα περίεργο μῆνυμα. Τὰ ταμπουρίνος ἔπανα λαμβάνουν συνεχῶς: ὁ Ζορρό κινδυνεύει. Ὁ Ζορρό κινδυνεύει. Τί νὰ θέλουν νὰ ποῦν ἄραγε; Πρέπει κάτι νὰ πληροφορήθηκαν οἱ φίλοι του. Μήπως τοῦ ἔχουν στήσει καμμιὰ παγίδα; Ἀλλά, κι' ἂν ἀκόμη συμβαίνει κάτι τέτοιο, ὁ Ζορρό δὲν μπορεῖ νὰ ὀπισθοχωρήσει. Ἄν μιὰ φορὰ καὶ μόνο μείνη ἓνας ἐγκληματίας ἀτιμώρητος, οἱ κακούργοι τῆς ζούγκλας θὰ ἀποθρυσυνθοῦν ἀφάνταστα. Καὶ οἱ φίλοι τοῦ Ζορρό θὰ πάψουν νὰ τοῦ ἔχουν ἐμπιστοσύνη. Δὲν πειράζει λοιπὸν θὰ προχωρήσει καὶ θὰ φρεντίσει νὰ πάρη περισσότερα μέτρα προφυλάξεως.

Μπροστά του, ὁ Ζορρό βλέπει τὸ φωτισμένο παράθυρο τῆς μικρῆς βίλλας τοῦ Μεντόσα. Τὰ μάτια του, συνηθισμένα νὰ νὰ βλέπουν στὰ σκοτάδια διακρίνουν ξαφνικὰ μπροστά του, δύο σκιές. Εἶναι σίγουρα ἄνθρωποι τοῦ Μεντόσα ποὺ τὸν φρουροῦν. Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτούς! Οἱ δυὸ συμμορίτες τοῦ Μεντόσα, βλέπουν ξαφνικὰ μπροστά τους μιὰ χρυσὴ μάσκα ποὺ αἰώρεται στὸ σκοτάδι. Καί, πρὶν

προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἔκπληξί τους, τὸ μαστίγιο τοῦ Ζορρό τινάζεται δυὸ φορές καὶ τυλίγεται σὲ δυὸ λαιμούς. Οἱ δυὸ συμμορίτες πέφτουν στὸ ἔδαφος μισοστραγγαλισμένοι. Ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος τώρα. Ὁ Ζορρό προχωρεῖ, φθάνει στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίγει. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ Μεντόσα τὸν περιμένε πραγματικά. Τὸ χέρι τοῦ συμμορίτη σηκώνεται ὠπλισμένο καὶ ἓνας πυροβολισμὸς ἀκούγεται. Ἀλλὰ ταυτόχρονα σχεδόν, τινάζεται καὶ τὸ χέρι τοῦ Ζορρό. Κάτι ποὺ ἀστράφτει στὸ φῶς, σχίζει σφυρίζοντας τὸν ἀέρα. Καὶ ἓνα βαρὺ μαχαίρι καρφώνεται στὴν καρδιά τοῦ βασιλιά τοῦ ὑπόκοσμου. Ὁ σεγιὸρ Μεντόσα δὲν θὰ ξαναβλάψη ποτὲ πιά κανένα.

Ἀλλά, ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ζορρό ἀκούει κάποιο θόρυβο. Μ' ἓνα πήδημα, βρίσκεται ἔξω. Βλέπει ὅμως, ὅτι εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ ἀστυνομικούς. Νὰ λοιπὸν ποῦ τὰ τύμπανα εἶχαν δίκαιο. Δυνατὰ χέρια τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα.

— Ἐπὶ τέλους ἀγαπητέ μου Ζορρό, ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ σεγιὸρ Περὲθ, ποὺ πάλλεται ἀπὸ χαρὰ θριάμβου. Θὰ δοῦμε τί κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴ χρυσὴ σου μάσκα.

Μιλῶντας ὁ χοντρὸς ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας, ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τραβήξει τὴ μάσκα ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἐκδικητοῦ τῆς ζούγκλας. Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, συμ-

βαίνει κάτι απίστευτο. Ὁ Ζορρὸ γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο δὲν πιστεύει στὰ μάτια του, καθὼς ἓνας ἀνθρώπινος σίφουνας πέφτει ἀπὸ ψηλὰ ἀνάμεσα στοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ τοὺς ἀνατρέπει μὲ τρομερὰ χτυπήματα! Εἶναι ὁ Ἐλ Ρέϋ,

ὁ ἀγριάνθρωπος, ποὺ οἱ ἰθαγενεῖς θεωροῦν βασιλιά τῆς Ζούγκλας! Ἔχει πέσει ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου καὶ δρᾷ κεραυνοβόλα, ἐνῶ μουρμουρίζει:

— Ἐλ Ρέϋ δὲν ξεχνάει!
Ἐλ Ρέϋ δὲν ξεχνάει.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἐκδοτικὴ: Γεν. Ἐκδοτὶ καὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΜΗΝ ΞΕΧΝΑΤΕ ΟΤΙ....

Κάθε Τρίτη κυκλοφορεῖ:

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

Πατριωτικὲς περιπέτειες

Κάθε Πέμπτη κυκλοφορεῖ

Ο ΓΚΡΕΚΟ

Ποδοσφαιρικὲς περιπέτειες

Κάθε Παρασκευὴ κυκλοφορεῖ

Ο ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Περιπέτειες Ζούγκλας

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος , Άριθ. τεύχους 4 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεοδοουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασίλειου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΥ

Δέν έχετε ξαναδιαβάσει τέτοια συγκλονιστική περιπέτεια.

Άγωνία άπ' τò πρώτο ώς τò τελευταίο λεπτό. Πλοκή έξόχως συναρπαστική.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΓΑΤΟΥ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΚΑΠΤΑΙΝ ΚΕΡΑΥΝΟΣ

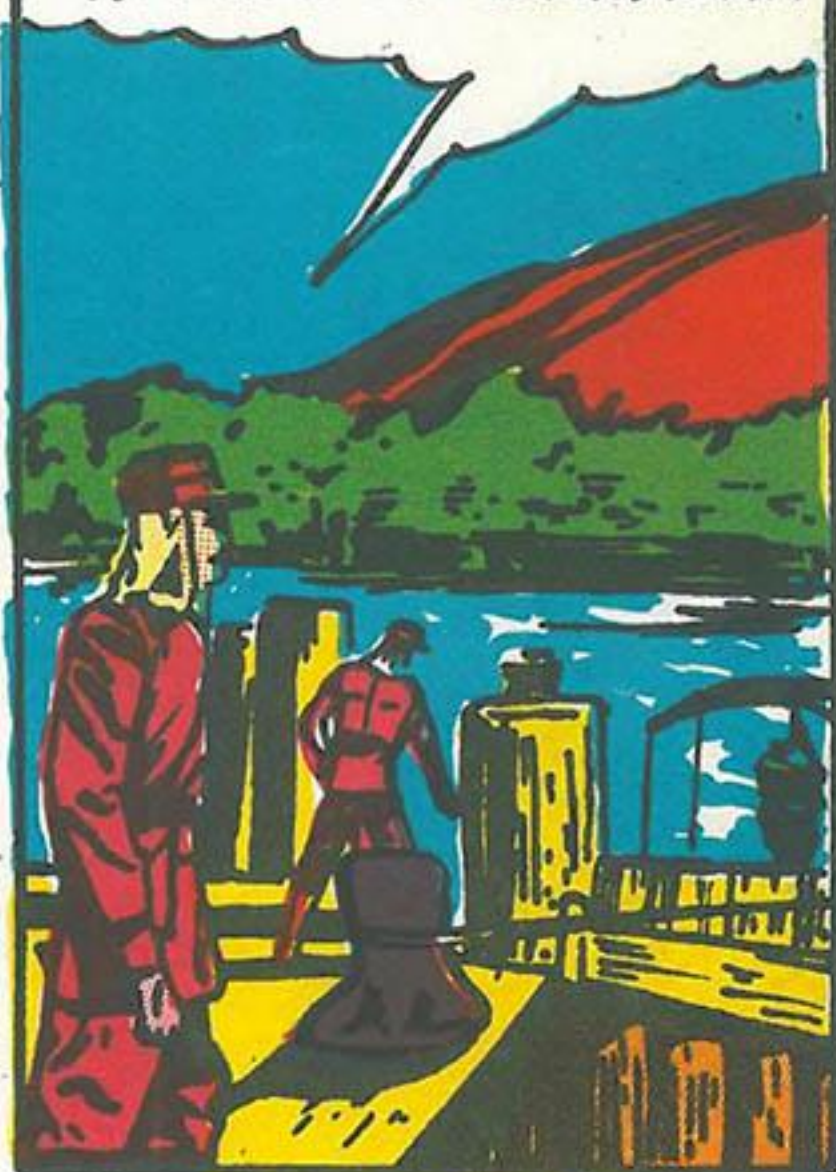
ΕΤΣΙ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Η ΦΙΛΙΑ ΤΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΤΑΝΤΟΥ. . . ΜΙΑ ΜΕΡΑ . . .

ΕΙ! ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ;

ΕΙΜΑΙ Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΜΠΑΡΤΟΝ. . . ΕΧΩ ΑΔΕΙΑ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΨΩ ΩΣ ΕΔΩ.

ΦΕΡΕ ΤΟΥΣ ΚΙΤΟ ΝΑ ΚΥΤΤΑΞΩ ΤΗΝ ΑΔΕΙΑ ΤΟΥΣ.

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΤΑΞΕΙ. . . ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΟΜΩΣ ΤΙ ΥΠΟΒΟΧΗ ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΝΗ Η ΤΑΝΤΟΥ.

ΜΑ ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΘΕΛΩ, ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΠΑΡΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ. . . ΣΕ ΤΙ ΘΑ ΤΗΝ ΠΕΙΡΑΞΩ;

ΘΑ ΣΑΣ ΔΩΣΩ ΕΝΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΝΑ ΤΗΕ ΤΟ ΔΕΞΕΤΕ ΟΤΑΝ ΤΗ'ΑΝΤΕ.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΠΤΑΙΝ.

